

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 23 sierpnia 1938 r.

Nr 23

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

OBWIESZCZENIA MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU:

567

USTAWA

z dnia 30 lipca 1938 r.

o zmianie ustawy o finansowaniu niektórych inwestycyj z funduszów państwowych w okresie do 31 marca 1939 r.

Art. 1. W art. 1 ustawy z dnia 25 marca 1938 r. o finansowaniu niektórych inwestycyj z funduszów państwowych w okresie do 31 marca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 165) wprowadza się zmiany następujące:

1) w pkt A kwotę 65.080.000 zł zastępuje się kwotą 67.080.000 zł;

2) w lit. e) tegoż punktu kwotę 3.000.000 zł zastępuje się kwotą 3.700.000 zł;

3) w lit. f) tegoż punktu kwotę 5.000.000 zł zastępuje się kwotą 6.300.000 zł.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1938 r. Nr 56, poz. 445).

568

USTAWA

z dnia 5 sierpnia 1938 r.

o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

Art. 1. (1) Na cele gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych na rynku wewnętrznym ustanawia się opłatę od mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy pszennej i jęczmiennej; opłacie podlegają mąka i kasza, zarówno wytworzone w kraju, jak i sprowadzane z zagranicy lub obszaru W. M. Gdańska.

(2) Wpływy, uzyskiwane z powyższej opłaty, służą — niezależnie od innych środków polityki gospodarczej, a zwłaszcza ustalanych dotacyj budżetowych — do ułatwienia zbytu artykułów rolniczych i wpływania tą drogą na kształtowanie cen artykułów rolniczych, przede wszystkim roślinnych, a w dalszej kolejności zwierzęcych, na poziomie, zapewniającym opłacalność produkcji rolniczej.

Art. 2. (1) Opłacie nie podlegają mąka i kasza, przeznaczone do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego.

(2) Zwolnione od opłaty będą mąka i kasza, przeznaczone do wywozu zagranicę oraz na obszar W. M. Gdańska.

(3) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu określi sposób kontroli nad obrotem mąką i kaszą, przewidzianym w ust. (1) oraz warunki zwalniania mąki i kaszy, przeznaczonych do wywozu.

Art. 3. (1) Do uiszczenia opłaty obowiązane są osoby fizyczne i prawne, spółki jawne, komandytowe oraz spadki wakujące, które prowadzą przedsiębiorstwa (zakłady) przemiału zboża.

(2) Obowiązek uiszczenia opłaty ciąży na posiadaczu mąki lub kaszy, jeżeli zmienia on przeznaczenie produktu, od którego w myśl art. 2 nie uiszczono opłaty.

(3) Obowiązek uiszczenia opłaty przy przywozie mąki i kaszy z zagranicy ciąży na odbiorcy przy odprawie celnej.

(4) Obowiązek uiszczenia opłaty przy przywozie mąki i kaszy z obszaru W. M. Gdańska ciąży na osobie, dla której przeznaczona jest przesyłka.

Art. 4. (1) Opłata nie może przewyższać 3 zł od 100 kg mąki lub kaszy.

(2) Wysokość opłaty ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Minister Skarbu zarządzi pobór opłaty, jeżeli przeciętna cena żyta za okres kolejnych 20 dni notowań na giełdzie warszawskiej oraz przeciętna cena, wynikająca z notowań w cią-

gu ostatnich 3 dni tego okresu, wyniesie mniej aniżeli 20 zł za 100 kg.

(4) Minister Skarbu zawiesi pobór opłaty, jeżeli przeciętna cena żyta za okres kolejnych 30 dni notowań na giełdzie warszawskiej oraz przeciętna cena, wynikająca z notowań w ciągu ostatnich 3 dni tego okresu, przewyższać będzie 20 zł za 100 kg.

Art. 5. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, określi w jakim stadium obrotu powstaje obowiązek uiszczenia opłaty oraz ustali tryb postępowania, sposób wymiaru, poboru i przymusowego ściągania opłaty, sposób wykonywania kontroli, organa powołane do jej wykonywania oraz obowiązki osób kontrolowanych, sposób zabezpieczenia opłaty i warunki jej umarzania, a także ureguluje sprawę odpowiedzialności rzeczowej za opłatę, jak również przypadki, w których następuje zwrot opłaty.

Art. 6. Należności z tytułu opłaty, po potrąceniu kosztów poboru, będą przekazywane na specjalny rachunek w instytucji kredytowej, oznaczonej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 7. (1) Skarb Państwa uzupełnia w terminach miesięcznych rachunek, wymieniony w art. 6, dotacjami w wysokości połowy kwot, które wpłynęły z tytułu opłaty.

(2) Minister Skarbu ma prawo do wydawania zaliczek na rachunek tych dotacyj.

(3) Na rachunek powyższych dotacyj będą zaliczane kwoty zwrotów ceł, dokonywanych w danym roku gospodarczym przy wywozie zbóż i artykułów przemiału.

Art. 8. (1) Środkami, nagromadzonymi na rachunku, wymienionym w art. 6, rozporządza na cele, wskazane w art. 1, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii komisji, w skład której wchodzą: w połowie delegaci Związku Izb i Organizacyj Rolniczych, w połowie zaś — delegaci Związku Izb Przemysłowo-Handlowych i Związku Izb Rzemieślniczych oraz przedstawiciele spożywców, spółdzielczości i pracowniczych związków zawodowych. W skład komisji wchodzi ponadto przewodniczący, powołany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu spoza grona funkcjonariuszów państwowych.

(2) W posiedzeniach komisji mogą brać udział i zabierać głos w obradach przedstawiciele zainteresowanych ministrów.

(3) Szczegółowe przepisy o organizacji komisji oraz jej regulamin wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Sprawozdanie z zużycia kwot, wpływających na rachunek, przewidziany w art. 6, dołącza się do zamknięć rachunków Państwa.

Art. 10. Kto uszczupla opłatę, należną od mąki lub kaszy — podlega karze grzywny w wysokości do 20-krotnej uszczuplonej opłaty. Mąka i kasza podlegają przepadkowi.

Art. 11. Kto umyślnie zbywa, nabywa, przechowuje lub przewozi mąkę albo kaszę, stanowiące przedmiot przestępstwa, określonego w art. 10, albo pomaga do jej zbycia lub ukrycia — podlega karze grzywny w wysokości do 10-krotnej opłaty. Mąka i kasza podlegają przepadkowi.

Art. 12. Kto wykracza przeciwko nakazom lub zakazom, zawartym w rozporządzeniach, wydanych na podstawie ustawy niniejszej — podlega karze grzywny do 3.000 zł.

Art. 13. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, określone w art. 10 i 11, należy do właściwości sądów grodzkich, w sprawach zaś o przestępstwa, określone w art. 12 — do władz administracji ogólnej.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 15. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 30 dni po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1938 r. Nr 56, poz. 447).

569

USTAWA

z dnia 5 sierpnia 1938 r.

o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

I. Pomoc finansowa Skarbu Państwa.

Art. 1. (1) W okresach budżetowych 1938/39, 1939/40 i 1940/41 związki samorządu terytorialnego otrzymują ze Skarbu Państwa dotacje w kwocie 10.000.000 zł rocznie.

(2) Z dotacji, przewidzianej w ust. (1), otrzymują:

a) gminy miejskie, liczące poniżej 10.000 mieszkańców . . . . 3.000.000 zł
b) pozostałe gminy miejskie 3.000.000 zł
c) powiatowe związki samorządowe na pokrycie niedoborów budżetowych gmin wiejskich . . . . 3.000.000 zł
d) Poznański Wojew. Związek Komunalny . . . . 600.000 zł
e) Pomorski Wojew. Związek Komunalny . . . . 400.000 zł.

(3) W ramach, oznaczonych pod lit. a), b) i c), dzieli się dotację pomiędzy poszczególne związki samorządowe w stosunku do liczby mieszkańców według ostatniego urzędowego spisu ludności na obszarze całego Państwa, przy czym przy podziale dotacji pomiędzy powiatowe związki samorządowe bierze się w rachubę tylko ludność gmin wiejskich.

(4) Dotację wypłaca Skarb Państwa w ratach miesięcznych.

Art. 2. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do przejęcia w imieniu Skarbu Państwa od dnia 1 kwietnia 1938 r. części obsługi pożyczek, zaciągniętych przez miasta: Lublin, Radom, Piotrków, Częstochowę, Dąbrowę Górniczą, Kielce, Sosnowiec, Ostrów Wlkp., Otwock i Zgierz, a zabezpieczających 3% przestemplowane prolongowane obligacje komunalne Banku Gospodarstwa Krajowego, dawniej „8% gwarantowane złote obligacje komunalne Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z 1925 r." oraz gwarantowane i zabezpieczone „8% amortyzowane złote obligacje Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z 1926 r.".

(2) Ogólna kwota wydatków Skarbu Państwa na częściową obsługę pożyczek, wymienionych w ust. (1), nie może przekroczyć 26.000.000 złotych.

(3) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych ustala każdocześnie na okres lat 5 kwoty obsługi, które w poszczególnych latach mają być przejęte przez Skarb Państwa w odniesieniu do zobowiązań poszczególnych miast, wymienionych w ust. (1).

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do umorzenia zobowiązań miast, wymienionych w art. 2 ust. (1) ustawy niniejszej, wobec Skarbu Państwa, ustalonych w wyniku rozrachunku między Skarbem Państwa a Bankiem Gospodarstwa Krajowego, a powstałych na skutek częściowego dokonania przez Bank Gospodarstwa Krajowego w zastępstwie zobowiązanych miast obsługi pożyczek, o których mowa w art. 2 ust. (1).

Art. 4. Skarb Państwa przejmuje obsługę pożyczek zabezpieczających 5½% obligacje komunalne Banku Gospodarstwa Krajowego, zaciągniętych przez miasta: Częstochowę, Lublin, Radom i Piotrków na spłatę zaległych rat pożyczek zabezpieczających „8% gwarantowane złote obligacje komunalne Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z r. 1925", zwalniając jednocześnie powyższe miasta od zobowiązań wobec Banku Gospodarstwa Krajowego.

II. Zmiany w ustawie o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Art. 5. W ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 po ust. (2) dodaje się nowe ustępy, oznaczone jako (3) i (4), w brzmieniu:

„(3) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi zakład handlowy na obszarze innego miasta lub gminy wiejskiej aniżeli zakład przemysłowy, udział podzielić należy między związki samorządowe, w których okręgu znajdują się zakłady, w stosunku do sumy wynagrodzeń w rozumieniu działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, osiągniętych w ostatnim okresie wymiarowym dla podatku dochodowego przez pracowników umysłowych i fizycznych w każdym z zakładów przedsiębiorstwa.

(4) Jeżeli zakład handlowy bądź przemysłowy położony jest na obszarach graniczących ze sobą miast lub gmin wiejskich, wówczas podziału udziału w państwowym podatku obrotowym dokonywa się na podstawie ugody zainteresowanych związków samorządowych. W razie niedojścia do skutku ugody, rozstrzyga właściwa najbliższa wspólna władza nadzorcza, biorąc między innymi za podstawę liczbę pracowników umysłowych i fizycznych zakładu, zamieszkałych na obszarze zainteresowanych związków samorządowych. Od decyzji tej służy zainteresowanym odwołanie w ciągu dwóch tygodni do władzy bezpośrednio wyższej, która rozstrzyga ostatecznie. Od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanej jako władzy nadzorczej w I instancji, nie ma odwołania."

Ust. (3) i (4) art. 8 otrzymują kolejno numerację (5) i (6);

2) po art. 9 dodaje się nowe art. 9a, 9b, 9c, 9d w brzmieniu:

„Art. 9a. Jeżeli na dochód podatkowy podatnika, ustalony według przepisów działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6), składają się w całości lub w części dochody z gruntów, lasu lub też przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, a źródła tych dochodów położone są poza obszarem tego miasta lub powiatu, w którym podatek przypisano, wówczas określony w art. 9 udział podzielić należy według zasad następujących:

a) miasto lub powiatowy związek samorządowy, właściwy według miejsca przypisu, otrzymuje z góry 25% całego udziału, a jeżeli miastem tym jest m. st. Warszawa — 50% całego udziału;

b) pozostałe 75% — względnie 50% — udziału dzieli się w stosunku do dochodów uzyskanych z poszczególnych źródeł, o których mowa w art. 3 ustawy o państwowym podatku dochodowym, bez uwzględnienia odliczeń z art. 10 tej ustawy, przy czym część, przypadającą na dochody z gruntów, lasu oraz przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, otrzymują miasta, względnie powiatowe związki samorządowe, na których obszarze znajdują się wymienione źródła dochodu, pozostałą zaś część, przypadającą na dochody z innych źródeł, otrzymuje miasto lub powiatowy związek samorządowy, właściwy według miejsca przypisu podatku.

Art. 9b. (1) Jeżeli podatek dochodowy został wymierzony od dochodu z dwu lub więcej zakładów przemysłowych albo handlowych, położonych na obszarze dwu lub więcej miast albo powiatów — udział lub część udziału, przypadającego na podstawie art. 9a, dzieli się pomiędzy zainteresowane miasta i powiatowe związki samorządowe w stosunku do sumy wynagrodzeń w rozumieniu działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, osiągniętych w ostatnim okresie wymiarowym dla podatku dochodowego, przez pracowników umysłowych i fizycznych w każdym z zakładów przedsiębiorstwa.

(2) Jeżeli zakład handlowy lub przemysłowy położony jest na obszarach graniczących ze sobą miast lub gmin wiejskich, wówczas podziału udziału w państwowym podatku dochodowym dokonywa się na podstawie ugody zainteresowanych związków samorządowych. W razie niedojścia do skutku ugody, rozstrzyga właściwa najbliższa wspólna władza nadzorcza, biorąc między innymi za podstawę liczbę pracowników umysłowych i fizycznych zakładu, zamieszkałych na obszarze zainteresowanych związków samorządowych. Od decyzji tej służy zainteresowanym odwołanie w ciągu dwóch tygodni do władzy bezpośrednio wyższej, która rozstrzyga ostatecznie. Od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanej jako władzy nadzorczej w I instancji, nie ma odwołania.

(3) Udział związków samorządowych, przypadający od dochodu z gruntów rolnych lub leśnych, położonych na obszarze dwu lub więcej powiatów, dzieli się w stosunku do obszaru z wyłączeniem nieużytków.

Art. 9c. (1) Podziału, przewidzianego w art. 9a i 9b, nie przeprowadza się, jeżeli ogólny dochód podatnika, podlegający podatkowi dochodowemu, nie przekracza 48.000 zł.

(2) Udział, przypadający od dochodu zakładów handlowych bądź przemysłowych, gruntów rolnych lub lasów, położonych na obszarze województwa śląskiego, a należących do płatnika, mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę poza obszarem tego województwa, otrzymuje miasto lub powiatowy związek samorządowy, właściwy według miejsca przypisu podatku.

Art. 9d. Przepisy art. 9a, 9b i 9c ustawy niniejszej stosuje się odpowiednio przy podziale wpływów z dodatku do państwowego podatku dochodowego, pobieranego na zasadzie art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6); jednakże udział we wpływach z tego dodatku nie służy tym gminom i powiatowym związkom samorządowym, które nie mają prawa do poboru dodatku do państwowego podatku dochodowego.";

3) przed art. 12 wstawia się nowy tytuł:

„8a. Podatek drogowy" — ,

a w miejsce uchylonego art. 12 wstawia się nowy art. 12 treści następującej:

„Art. 12. (1) Podatek drogowy może być pobierany przez:

a) wojewódzkie związki samorządowe na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich,
b) powiatowe związki samorządowe na budowę i utrzymanie dróg powiatowych oraz na zapomogi dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych na budowę i utrzymanie dróg gminnych,
c) miasta wydzielone z powiatowych związków samorządowych na budowę i utrzymanie dróg w obrębie granic administracyjnych tych miast.

(2) Podatek drogowy obciąża położone na obszarze danego związku samorządowego:

a) grunty, podlegające państwowemu podatkowi gruntowemu,
b) przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, wykupujące świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne, a od dnia 1 stycznia 1940 r. karty rejestracyjne, przewidziane w ustawie z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293),
c) nieruchomości czasowo zwolnione od podatku od nieruchomości, a w gminach wiejskich i miastach niewydzielonych również nieruchomości podlegające temu podatkowi.

(3) Najwyższe obciążenie podatkiem drogowym nie może przekraczać:

a) 75% wymiaru państwowego podatku gruntowego, obliczonego bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),
b) 15% cen świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339), a od

1 stycznia 1940 r. 25% ceny kart rejestracyjnych, przewidzianych w załączniku do art. 7 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293); 50% zaś od zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w działach I lit. a) i II lit. a) części III tegoż załącznika, jeżeli zatrudniają ponad 100 pracowników,

c) 3,5% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości, ustalonej w myśl przepisów dekretu Prezydenta R. P. z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), względnie 3,5% podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości, czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości.

(4) W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może zezwolić na podwyższenie norm w ust. (3) lit. a), b), c) — nie więcej jednak niż o 50%.

(5) W miastach wydzielonych łączne obciążenie dodatkiem do podatku od nieruchomości i podatkiem drogowym nie może przewyższać 7% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości.

(6) Nieruchomości, opłacające koszty pierwszego urządzenia ulic i placów na mocy art. 174 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), są wolne przez lat 6 od podatku drogowego.

(7) Wpływy z podatku drogowego mogą być użyte wyłącznie na cele, wskazane w ust. (1).

(8) Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze podatku drogowego ustala w drodze rozporządzenia Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.";

4) do art. 26 dodaje się dwa nowe ustępy, oznaczone jako (3) i (4), treści następującej:

„(3) Podział kwot pomiędzy zainteresowane związki samorządowe — zgodnie z przepisami art. 8 ust. (3) oraz art. 9a, art. 9b ust. (1) i (3) i art. 9c ustawy niniejszej — przeprowadza Minister Spraw Wewnętrznych. Wysokość kwot, potrącanych na koszty podziału i przelewów, nie może przewyższać 2% sum, podlegających podziałowi.

(4) Właściwe władze wymiarowe I instancji dostarczają Ministerstwu Spraw Wewnętrznych materiału informacyjnego. Rodzaj materiału informacyjnego, sposób jego zbierania oraz sposób postępowania przy podziale wpływów pomiędzy związki samorządowe — określają przepisy wykonawcze.";

5) po art. 32 dodaje się nowe artykuły 32a, 32b, 32c, w brzmieniu następującym:

„Art. 32a. (1) Na podstawie zatwierdzonej przez władzę nadzorczą uchwały organu stanowiącego wojewódzki bądź powiatowy związek samorządowy może pobierać na budowę drogi o twardej nawierzchni specjalne dopłaty od tych właścicieli gruntów i nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, którym budowane drogi przynoszą korzyści gospodarcze i udogodnienia.

(2) Specjalne dopłaty na budowę, pobierane na podstawie ust. (1), nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości, nie przekraczającej 5 metrów — po potrąceniu świadczeń w naturze — oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż 3 km z każdej strony drogi. Wymiar dopłaty dla indywidualnego płatnika nie może przekraczać w strefie do 1 km 80% podatku drogowego, pobieranego na zasadzie art. 12, w strefie drugiego km 60%, w strefie pozostałej 40%. O przynależności do odnośnej strefy decyduje położenie ośrodka gospodarczego obiektu podatkowego. Pobór tej dopłaty może trwać najwyżej lat 10.

Art. 32b. (1) Na podstawie zatwierdzonej przez władzę nadzorczą uchwały organu stanowiącego związek samorządowy może pobierać na utrzymanie dróg specjalne dopłaty od osób, nadmiernie zużywających drogi.

(2) Dla oceny nadmiernego zużycia drogi miarodajnym jest powiększenie kosztów utrzymania drogi w stosunku do przeciętnych kosztów utrzymania na obszarze związku samorządowego dróg tej samej kategorii i o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana. Ogólna suma dopłat za nadmierne zużycie drogi nie może przewyższać różnicy między przeciętnymi kosztami utrzymania na obszarze związku dróg tej samej kategorii o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana, a kosztem utrzymania tej drogi.

(3) Dopłaty mogą być zastąpione przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a płatnikiem.

Art. 32c. (1) Do poboru i wymiaru dopłat drogowych stosują się przepisy ustawy niniejszej, dotyczące samoistnych danin komunalnych.

(2) Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat drogowych ustala w drodze rozporządzenia Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.".

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 6. Przepisy art. 8 ust. (3) i (4) i art. 9a—9d ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu, nadanym art. 5 ustawy niniejszej, będą po raz pierwszy zastosowane przy obliczaniu udziału związków samorządowych we wpływach z państwowego podatku przemysłowego za r. 1938, a we wpływach z państwowego podatku dochodowego oraz we wpływach z do-

datku do państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1939.

Art. 7. (1) Przepisy art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu, nadanym art. 5 ustawy niniejszej, będą miały po raz pierwszy zastosowanie przy wymiarze podatku drogowego: w odniesieniu do miast wydzielonych za drugie półrocze okresu budżetowego 1938/39, w odniesieniu do powiatowych i wojewódzkich związków samorządowych — za okres budżetowy 1939/40.

(2) Przepisy art. 32a, 32b i 32c ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, w brzmieniu, nadanym art. 5 niniejszej ustawy, będą miały zastosowanie po raz pierwszy przy wymiarze dopłat drogowych za okres budżetowy 1939/40.

Art. 8. (1) Z dniem 1 kwietnia 1939 r. uchyla się przepisy art. 19 i art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 6, poz. 32) w części, dotyczącej wymiaru i poboru opłat i specjalnych dopłat drogowych na budowę i utrzymanie dróg samorządowych.

(2) Ilekroć w obowiązujących przepisach powołane są przepisy, uchylone na podstawie ustępu poprzedzającego, należy zamiast nich stosować odpowiednie przepisy art. 12, 32a, 32b i 32c ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 ustawy niniejszej.

Art. 9. Ustawa niniejsza nie obowiązuje na obszarze województwa śląskiego.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 sierpnia 1938 r. Nr 59, poz. 455).

570

USTAWA

z dnia 5 sierpnia 1938 r.

o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Art. 1. W dekrecie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 ust. (1) wyrazy: „Ministerstwa Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych";

2) w art. 6 ust. (4) wyrazy: „Ministerstwo Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych", wyrazy zaś: „Ministerstwo Skarbu do dnia 31 marca" zastępuje się wyrazami: „Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych w oznaczonym terminie";

3) w art. 6 ust. (5) otrzymuje brzmienie:

„Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może postanowić, iż zawiadomienia, wymienione w ust. (1), (2) i (4), mają być potwierdzane przez władze administracji ogólnej II instancji.";

4) w art. 6 dodaje się nowy ust. (7) w brzmieniu:

„Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może przedłużyć terminy, określone w ust. (1) i (2).";

5) w art. 8 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„Cukrownie są obowiązane zatrzymywać w swych magazynach zapas cukru:

a) na przypadek, gdyby kontyngent wewnętrzny okazał się niewystarczający do pokrycia potrzeb rynku wewnętrznego oraz

b) na stworzenie stałego zapasu bezpieczeństwa; w tym przypadku Minister Rolnictwa i Reform Rolnych poweźmie zarządzenia, które umożliwią finansowanie tego zapasu.";

6) w art. 8 ust. (2) wyrazy: „tego zapasu" zastąpiono wyrazami: „tych zapasów";

7) w art. 16 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzenia zarządzić pobieranie tych opłat łącznie z podatkiem od cukru.";

8) w art. 17 ust. (5) otrzymuje brzmienie:

„Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może nakładać na cukrownie obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonych kategoryj plantatorów, jak również może zakazywać poszczególnym cukrowniom kontraktowania buraków cukrowych na określonych terenach plantacyjnych, a to celem zapobiegania nowym przypadkom krzyżowania się plantacyj poszczególnych cukrowni.";

9) po art. 18 dodaje się art. 19 w brzmieniu:

„(1) Kto wykracza przeciw przepisom o obowiązku zatrzymywania w magazynach cukrowni określonych ilości cukru,

podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala brakującego zapasu cukru.

(2) Przepisu ust. (1) nie stosuje się, jeżeli brakujący zapas nie przekracza ubytku, wolnego od opodatkowania w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

(3) Kto przekracza wyznaczone kontyngenty wywozowe cukru,

podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala cukru, wypuszczonego do obrotu ponad kontyngent.

(4) Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej przepisami,

podlega karze grzywny od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

(5) Kto narusza przepisy:

a) o warunkach dysponowania przez cukrownie cukrem, nie objętym kontyngentem wewnętrznym,

b) o opłatach specjalnych, związanych z gospodarką cukrową,

c) o zaliczaniu cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru oraz o przeliczaniu cukru surowego na cukier biały,

d) o warunkach, jakim powinien odpowiadać cukier, wprowadzony do obrotu oraz jego opakowanie,

podlega karze grzywny od 100 do 50.000 złotych.

(6) Kto narusza inne przepisy o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej,

podlega karze grzywny do 3.000 złotych.

(7) Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, określone w ust. (1) — (5), należy do właściwości sądów grodzkich, w sprawach zaś o przestępstwa, określone w ust. (6) — do władz administracji ogólnej.";

10) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Uznaje się za wygasłe uprawnienia do udziału w kontyngentach wewnętrznych tych cukrowni, które nie były czynne w okresie kampanijnym 1934/35 i tych, które do dnia 4 grudnia 1935 r. nie przystąpiły do produkcji cukru w okresie kampanijnym 1935/36.";

11) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.".

Art. 2. (1) Rozporządzenia i decyzje, przewidziane w przepisach artykułów: 1 ust. (1), 2 ust. (2), 3 ust. (1) i (3), 4 ust. (1) i (2), 5 ust. (1), (3) i (5), 6 ust. (1), (4) i (6), 7 ust. (1), 8 ust. (2), 14, 15 ust. (1) i (2), 17 ust. (1) i (3) oraz 18 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548), wydaje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, a co do art. 17 ust. (3) również w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

(2) Rozporządzenia i decyzje, przewidziane w przepisach artykułów: 8 ust. (3), 11 i 12 dekretu, powołanego w ust. (1), wydaje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych co do art. 8 ust. (3) lit. a) i art. 12 w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a co do art. 8 ust. (3) lit. a) i art. 12 lit. b) również w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 4. Skreśla się w dekrecie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. Prawo karne skarbowe (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581) w części I, dziale I, w art. 1 pkt 19) oraz rozdział dwudziesty pierwszy „Naruszenie przepisów o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.".

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 sierpnia 1938 r. Nr 59, poz. 457).

571

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lipca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 30 lipca 1932 r. o emisji 7% obligacji melioracyjnych Państwowego Banku Rolnego oraz o długoterminowych pożyczkach amortyzacyjnych w tych obligacjach udzielonych.

Na podstawie art. 36 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. o Państwowym Banku Rolnym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 117, poz. 966) w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospoli-

tej z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 539) zarządzam co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 30 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 638) ulega następującym zmianom:

1) w § 2 ustęp 2 w tabeli odcinków obligacji dodaje się: w rubryce „Lit." po literze „D" literę „E"; w rubryce „Złote w złocie" — po liczbie „500" liczbę „100";

2) w § 2 ustęp 5 skreśla się punkt e).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 sierpnia 1938 r. Nr 56, poz. 448).

572

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 lipca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W taryfie celnej wywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami: z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 470), z dnia 3 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332), z dnia 26 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 442), z dnia 21 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 635), z dnia 30 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388 i Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 397) oraz z dnia 11 sierpnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 494), wprowadza się zmiany następujące:

1) Tytuł grupy III otrzymuje brzmienie następujące:

„Zwierzęta, ptactwo, wytwory hodowli, mięso, grzyby, przetwory spożywcze i raki żywe słodkowodne."

2) Po pozycji 31 d wprowadza się nową pozycję 31e w brzmieniu:

Pozycja taryfy celnej		Cło od 100 kg w złotych
„31e.	Raki żywe słodkowodne, brutto	200.—"

3) Uwaga 2 do grupy III otrzymuje brzmienie następujące:

„2. Towary objęte pozycjami 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31a, 31b, 31c, 31d, 31e oraz naturalne masło krowie (poz. 31)—wywożone za zaświadczeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . . . bez cła"

4) W uwadze 3 do grupy III dodaje się nowy punkt ł o brzmieniu:

„ł) raki żywe słodkowodne 2 kg brutto . . . . bez cła"

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 sierpnia 1938 r. Nr 59, poz. 461).

573

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1938 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) wprowadza się zmiany następujące:

1) w punkcie I 2b) 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 7 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 747), z dnia 24 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 105, poz. 940), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502), z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1,

poz. 7) i z dnia 30 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 375) po wyrazie „Cow-boy" dodaje się przecinek i wyraz „Wiarus";

2) w punkcie I 2b) 2) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 17 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 132), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71), z dnia 6 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 586), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502) i z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 7) po wyrazach „Popularne . . . . . 2,5 gr" dodaje się wyrazy „Junak . . . . . 1,5 gr";

3) w punkcie IV 4 w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 586) zamiast wyrazów „Cena na 1 kg . . . . . . 6 zł" umieszcza się wyrazy „Cena za 1 kg . . . 8 zł".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1938 r. Nr 60, poz. 464).

574

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 sierpnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych.

Na podstawie art. 2, 5 i 14 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447) zarządzam co następuje:

PRZEPISY OGÓLNE.

§ 1. 1) Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447); ustawa ta będzie oznaczana w rozporządzeniu niniejszym nazwą „ustawa o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych".

2) Paragrafy, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy tego rozporządzenia.

3) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o opłacie bez bliższego określenia, należy rozumieć opłatę, ustalaną przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych na podstawie art. 4 ust. (2) ustawy o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych.

4) Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o urzędach celnych, należy rozumieć urzędy celne, położone w okręgach administracyjnych Dyrekcyj Ceł: w Warszawie, Lwowie, Mysłowicach i Poznaniu.

5) Skrót „izba skarbowa" oznacza również Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

§ 2. Od wydanych w pierwszej instancji orzeczeń władz, powołanych w rozporządzeniu niniejszym, można wnieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, której decyzja w administracyjnym toku instancji jest ostateczna.

Odwołanie powinno być wniesione w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, za pośrednictwem władzy, która wydała orzeczenie.

§ 3. Rokiem obrachunkowym dla zakładów przemiału zboża oraz dla zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy jest okres czasu od dnia 1 sierpnia jednego roku do dnia 31 lipca następnego roku (Okres kampanii zbożowej).

Przedmiot opłaty.

§ 4. Opłacie podlegają wszelkie gatunki:

a) mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz

b) kaszy pszennej i jęczmiennej,

zarówno wytworzonej w kraju, jak i sprowadzonej z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska, z wyjątkiem mąki i kaszy pochodzenia krajowego, przeznaczonej do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego (§ 36 ust. 2, 3 i 4).

§ 5. W rozumieniu ustawy o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych:

1) mąka jest to produkt, otrzymany z ziarn żyta, pszenicy lub jęczmienia przez zmielenie, o zawartości do 2,2% popiołu w suchej substancji,

2) kasza jest to produkt, otrzymany z ziarn pszenicy lub jęczmienia przez obłuskanie i rozdrobnienie względnie tylko obłuskanie lub rozdrobnienie.

§ 6. W przypadku zmieszania mąki, podlegającej opłacie, z inną mąką lub innymi produktami przemiału należy mieszaninę taką traktować jako mąkę w całości podlegającą opłacie.

§ 7. 1) W razie podniesionych przez organa kontrolujące lub osoby zainteresowane wątpliwości, czy dany produkt podlega opłacie, organ kontrolujący pobiera dwie próby mąki lub kaszy w ilości 100 gr każda i po urzędowym ich zabezpieczeniu jedną prześle do Państwowego Zakładu Higieny lub najbliższej jego filii, a drugą pozostawi w przedsiębiorstwie. Z tej czynności należy spisać odpowiedni protokół, uwidocznić w nim ilość kwestionowanej mąki lub kaszy i przedstawić go właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych.

2) Wynik badania Państwowego Zakładu Higieny lub jego filii jest miarodajny dla rozstrzygnięcia wątpliwości i ewentualnego wymiaru opłaty.

3) O ile wątpliwości, o których mowa w ustępie poprzedzającym, zostały podniesione przez organ kontrolujący, badanie próby odbywa się na koszt Skarbu Państwa; o ile zaś wątpliwości te podniósł przedsiębiorca, badanie próby odbywa się na jego koszt.

Wysokość opłaty.

§ 8. 1) Wysokość opłaty ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oddzielnym rozporządzeniem.

2) Do opłaty od mąki i kaszy nie pobiera się żadnych dodatków.

Obowiązek uiszczenia i termin płatności opłaty.

§ 9. 1) Obowiązek uiszczenia opłaty powstaje w chwili wprowadzenia mąki lub kaszy do wolnego obrotu.

2) Od mąki i kaszy, wytworzonej w kraju, opłata powinna być uiszczona przed wydaniem tych produktów z zakładów przemiału zboża do obrotu handlowego lub do zakładów przetwórczych, stanowiących własność zakładów przemiału zboża.

3) Przy przywozie mąki lub kaszy z zagranicy opłatę należy uiścić przy odprawie celnej.

4) Przy przywozie mąki lub kaszy z obszaru W. M. Gdańska opłata powinna być uiszczona przy odprawie przekazowej.

§ 10. 1) Do uiszczenia opłaty od mąki i kaszy obowiązane są osoby, które wprowadzają te produkty do wolnego obrotu.

2) Od mąki i kaszy, wyrobionej w kraju, uiszczają opłatę przedsiębiorcy zakładów przemiału zboża lub posiadacze tych produktów, zwolnionych od opłaty, jako przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie, o ile w następstwie zmiany ich przeznaczenia wprowadzają je do obrotu handlowego.

3) Przy przywozie mąki lub kaszy z zagranicy do uiszczania opłaty obowiązana jest osoba uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu przepisów celnych.

4) Od mąki i kaszy, przywiezionej z obszaru W. M. Gdańska, obowiązana jest uiścić opłatę osoba, dla której wedle dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka.

§ 11. Opłata nieuiszczona w terminie podlega ściągnięciu przymusowemu w trybie administracyjnym.

Uiszczenie opłaty.

§ 12. Za podstawę obliczenia opłaty służy waga brutto mąki lub kaszy (waga produktu wraz z workiem).

§ 13. 1) Opłatę uiszcza się przez umieszczenie na opakowaniu z mąką lub kaszą odpowiednich etykiet, o których mowa w §§ 19—28.

2) O ile opłata w ten sposób nie zostanie uiszczona, wymierza opłatę urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

§ 14. 1) Przy przywozie mąki i kaszy z zagranicy opłatę wymierza urząd celny, załatwiający odprawę celną.

2) Przy przywozie mąki i kaszy z obszaru W. M. Gdańska opłatę wymierza odbiorczy urząd przekazowy.

Odpowiedzialność rzeczowa.

§ 15. 1) Mąkę i kaszę w razie nieuiszczenia od nich ustanowionej opłaty przy wprowadzaniu do wolnego obrotu—może władza skarbowa zająć bez względu na prawa osób trzecich celem pokrycia należnej opłaty.

2) Władzy skarbowej przysługuje również prawo zajęcia wyrobów mącznych, wytworzonych z mąki, od której opłata nie została uiszczona, bez względu na prawa osób trzecich, celem pokrycia należnej opłaty.

Zwrot opłaty.

§ 16. Zwrot opłaty następuje:

a) w przypadku, gdy zostanie stwierdzone, że opłata została uiszczona nienależnie,
b) w przypadku wywozu za granicę lub na obszar W. M. Gdańska mąki i kaszy, od której opłata została uiszczona (§ 33),
c) w przypadkach, o których mowa w § 37 ust. 11).

Przedawnienie.

§ 17. 1) Prawo żądania zwrotu opłaty nienależnie uiszczonej przedawnia się z upływem roku, licząc od dnia uiszczenia opłaty.

2) Prawo żądania należnej opłaty przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od dnia powstania obowiązku uiszczenia opłaty. Przedawnienie prawa żądania należnej opłaty przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową w celu ściągnięcia tej opłaty.

Umorzenie opłaty.

§ 18. Władza skarbowa II instancji uprawniona jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu opłaty od mąki i kaszy w tym samym zakresie, jak dla podatków pośrednich.

Etykiety, plomby i opakowania.

§ 19. 1) Wprowadza się etykiety trzech rodzajów:

a) według załączonego wzoru Nr 1 dla mąki i kaszy, wydanej do obrotu handlowego w okresie obowiązywania opłaty,

b) według załączonego wzoru Nr 2 dla mąki i kaszy, wydanej do obrotu handlowego w okresie, kiedy pobór opłaty jest zawieszony,

c) według załączonego wzoru Nr 3 dla mąki i kaszy, przeznaczonej do wywozu za granicę lub na obszar W. M. Gdańska.

2) Etykiety różnią się między sobą kolorem ramki (obramowania) i kolorem druku.

3) Ponadto etykiety wzoru Nr 1 będą zróżniczkowane co do koloru ramki (obramowania) w zależności od wagi opakowań z mąką i kaszą, dla których będą przeznaczone.

§ 20. Na niewypełnionej stronie etykiety zakład przemiału zboża powinien uwidocznić w sposób trwały datę wydania danego opakowania z mąką lub kaszą do obrotu handlowego oraz dane, wymagane przepisami o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki. O ile zakład przemiału zboża umieszcza na opakowaniach z mąką lub kaszą własne etykiety z powyższymi danymi, to na niewypełnionej stronie etykiety skarbowej powinien umieścić tylko datę wydania mąki lub kaszy do obrotu handlowego i nazwę lub firmę swego przedsiębiorstwa.

§ 21. 1) W etykiety należy zaopatrywać się w kasie właściwego terytorialnie urzędu skarbowego.

2) W wyjątkowych przypadkach izba skarbowa może upoważnić zarządy gmin do sprzedaży i wydawania etykiet.

3) Etykiety wzoru Nr 1 kasa urzędu skarbowego wydaje po wpłaceniu przez zakład przemiału zboża kwoty, na jaką zamierza on pobrać etykiety.

Etykiety te za zezwoleniem izby skarbowej mogą być wydawane zakładom przemiału zboża również za pokredytowaniem opłaty na przeciąg jednego miesiąca bez żądania od przedsiębiorcy złożenia zabezpieczenia kredytu.

Opłata może być kredytowana jedynie od mąki i kaszy, wytworzonej w kraju.

W wydanym zezwoleniu izba skarbowa określa kwotę, do jakiej opłata może być kredytowana.

Nieuiszczenie pokredytowanej opłaty we właściwym terminie powoduje automatycznie natychmiastową utratę przez przedsiębiorcę prawa do dalszego kredytowania opłaty oraz przymusowe ściągnięcie w trybie administracyjnym nie tylko całej zaległej kwoty z odsetkami od zaległości i kosztami egzekucji, lecz również wszelkich nawet później płatnych kwot kredytowanej opłaty.

Przywrócenie prawa do kredytowania opłaty może nastąpić jedynie za zgodą Ministra Skarbu.

4) Etykiety wzorów Nr 2 i 3 wydawane są bezpłatnie.

5) O każdym wydaniu etykiet wzoru Nr 3 kasa urzędu skarbowego niezwłocznie zawiadamia rejon kontroli skarbowej, właściwy dla siedziby zakładu, któremu etykiety te wydano.

§ 22. Etykiety otrzymuje się na podstawie księgi poboru etykiet według załączonego wzoru Nr 4, w której odnośne rubryki wypełnia kasa urzędu skarbowego względnie zarząd gminy (§ 21 ust. 2), zaopatrując każdą pozycję poboru etykiet w pieczęć urzędu (względnie zarządu gminy) i podpis urzędnika upoważnionego. Księga ta powinna być oparafowana przez kasę urzędu skarbowego lub zarząd gminy, upoważniony do wydawania etykiet.

§ 23. Przy przywozie mąki lub kaszy z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska pobór etykiet odbywa się na podstawie zaświadczenia urzędu celnego lub przekazowego według załączonego wzoru Nr 5.

§ 24. 1) W przypadku zmiany stawki opłaty niewykorzystane etykiety wzoru Nr 1 winny być wymienione w kasie urzędu skarbowego, w której były nabyte, na nowe etykiety w odpowiedniej równowartości w ciągu 3 dni od daty zmiany stawki opłaty.

2) Etykiety uszkodzone nie podlegają wymianie.

3) W razie, gdy Minister Skarbu zarządzi pobór opłaty (art. 4 ust. 3), uprzednio zawieszonej, niewykorzystane etykiety wzoru Nr 2 powinny być zwrócone do kasy urzędu skarbowego, która je wydała, w ciągu 3 dni od daty wprowadzenia poboru opłaty.

§ 25. Etykietę umieszcza się na opakowaniu w sposób następujący: na oba końce sznurka, zamykającego dostęp do wnętrza worka, należy nanizać etykietę, a następnie zaopatrzyć ją w plombę przedsiębiorstwa tak, aby końce sznurka, przeciągnięte przez etykietę, i sama etykieta zostały wciśnięte między obie części plomby; długość sznurka od uchwytu worka do nałożonej na etykietę plomby nie może przekraczać 5 cm.

Sposób zaszycia i zawiązania worka z mąką i kaszą oraz sposób założenia etykiety i plomby przedstawia załączony wzór Nr 6 ze szczegółowym opisem.

§ 26. Sznurek, zamykający dostęp do wnętrza worka, powinien być jednolity (niesztukowany), bez węzłów.

§ 27. Plomby przedsiębiorstwa według załączonego wzoru Nr 7 muszą być wytłaczane z twardej blachy, posiadać średnicę 17 — 18 mm i składać się z dwóch części: pierścienia i nakładki, zaopatrzonej w ząbki w ilości od 4 do 6, zaciskające się szczelnie w pierścieniu. Na nakładce plomby winna być umieszczona firma lub nazwa przedsiębiorstwa.

§ 28. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie wolno wypuszczać z zakładów przemiału zboża do obrotu handlowego opakowań z mąką i kaszą, nie zaopatrzonych

w odpowiednie etykiety i przepisowe plomby bez względu na to, czy w chwili wypuszczania mąki i kaszy do obrotu istnieje obowiązek uiszczenia opłaty, czy też obowiązek ten został zawieszony.

Przepis ten odnosi się również do mąki i kaszy, przywożonej z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska.

§ 29. 1) Mąka i kasza, przeznaczona do obrotu handlowego, może być pakowana tylko w worki lniane, konopne, bawełniane lub jutowe.

2) Worki mogą być szyte i łatane tylko od wewnątrz.

3) Cerowanie, łatanie lub zszywanie worków z zewnątrz jest niedopuszczalne.

§ 30. 1) Do obrotu handlowego mogą być wypuszczane opakowania z mąką i kaszą jedynie o wadze: 100 kg, 80 kg, 50 kg, 10 kg i 5 kg brutto.

2) Odchylenia wagi mogą wynosić co najwyżej ± 1%. Wszelkie stwierdzone nadwyżki wagi ponad tę normę podlegają opłacie, którą należy uiścić w ciągu 3 dni od dnia otrzymania orzeczenia wymiarowego.

3) Rozważanie mąki i kaszy z opakowań, określonych w ust. 1), do opakowań papierowych o wadze mniejszej niż 5 kg brutto, może odbywać się wyłącznie w zakładach detalicznej sprzedaży produktów przemiału.

4) Rozważanie mąki i kaszy w innych zakładach, jak również rozważanie tych produktów do opakowań o wadze 5 kg i wyżej jest zabronione.

Obrót z zagranicą i z Wolnym Miastem Gdańskiem.

§ 31. Od opłaty zwolnione są mąka i kasza, wywożone przez zakłady przemiału zboża za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, pod następującymi warunkami:

1) Worki z mąką i kaszą, przeznaczoną do wywozu za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, powinny być zaopatrzone w etykiety eksportowe i plomby zakładu przemiału zboża w sposób, określony w § 25.

2) W dniu wywozu przesyłki zakład przemiału zboża powinien zapisać ilość wysłanej mąki lub kaszy do księgi obrachunkowej z dokładnym wypełnieniem odnośnych rubryk (§ 56 ust. 1).

3) Przedsiębiorca zakładu przemiału zboża obowiązany jest, nie później niż po upływie 45 dni od daty wysłania mąki lub kaszy z zakładu, wykazać się wobec organów kontrolujących potwierdzeniem urzędu celnego, względnie przekazowego, o dokonaniu wywozu mąki lub kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska.

Potwierdzenie urzędu celnego otrzymuje się w trybie, przewidzianym przepisami celnymi.

Celem otrzymania potwierdzenia urzędu przekazowego należy dołączyć do dokumentów przewozowych (§ 48) dwa egzemplarze deklaracji wywozowej według załączonego wzoru Nr 8.

4) Wyszczególnione w ustępie poprzedzającym potwierdzenie wywozu wydaje urząd celny lub przekazowy po sprawdzeniu zawartości i wagi przesyłki.

§ 32. W razie przeznaczenia skierowanej do wywozu za granicę lub na obszar W. M. Gdańska przesyłki mąki lub kaszy do obrotu handlowego w kraju, zakład przemiału zboża powinien uiścić należną opłatę i dostosować opakowania z mąką lub kaszą pod względem ich wagi, jakości worków i zabezpieczeń (plomby i etykiety) do odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia. Przed dokonaniem tych czynności należy zawiadomić o tym najbliższy Rejon Kontroli Skarbowej, który wydeleguje urzędnika dla nadzorowania tych czynności. Zdjęte etykiety eksportowe nadzorujący urzędnik niszczy przy sporządzeniu odpowiedniego protokołu. Również zakład przemiału powinien w tym przypadku sprostować odnośne zapisy w księdze obrachunkowej (§ 56 ust. 1).

§ 33. Od mąki i kaszy, wywiezionej ze składów, znajdujących się poza zakładami przemiału zboża, za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, uiszczona opłata podlega zwrotowi na następujących warunkach:

1) Osoba, zamierzająca uzyskać zwrot opłaty, powinna wnieść podanie do właściwej izby skarbowej z dołączeniem wydanego przez urząd celny lub przekazowy potwierdzenia wywozu, stwierdzającego:

a) imię, nazwisko i adres przedsiębiorcy, bądź firmę i siedzibę przedsiębiorstwa wysyłającego,
b) kraj, do którego wywieziona została mąka i kasza,
c) datę wywozu mąki i kaszy,
d) ogólną ilość wywiezionych produktów i ogólną kwotę uiszczonej od nich opłaty,
e) fakt nienaruszenia oznaczeń zewnętrznych na workach, świadczących o uiszczeniu opłaty.

2) Izba Skarbowa załatwi wniesione podanie w terminie do dwóch tygodni.

§ 34. Przesyłki mąki i kaszy, przywożone z obszaru W. M. Gdańska, podlegają postępowaniu przekazowemu stosownie do umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r., zatwierdzonej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr 16, poz. 139).

Obrót mąką i kaszą między zakładami przemiału zboża.

§ 35. Mąka i kasza może być wywieziona z jednego zakładu przemiału zboża do innego zakładu przemiału bez uprzedniego uiszczenia od niej opłaty przy zachowaniu następującego trybu postępowania:

1) Zakład przemiału zboża, zamierzający przesłać mąkę lub kaszę do innego zakładu przemiału, powinien zgłosić to na piśmie w dwóch egzemplarzach właściwemu Rejonowi Kontroli Skarbowej, który jeden egzemplarz zgłoszenia po poświadczeniu faktu zgłoszenia wydaje zgłaszającemu, a drugi egzemplarz niezwłocznie przesyła do Rejonu Kontroli Skarbowej właściwego dla miejsca przeznaczenia przesyłki.

2) Zgłoszenie winno zawierać:

a) nazwę i adres wysyłającego zakładu przemiału,
b) ilość poszczególnych opakowań przesyłanej mąki lub kaszy oraz ich wagę,
c) datę wysyłki,
d) nazwę i adres zakładu przemiału, do którego ma być przesyłka dostarczona,
e) termin dostawy.

3) Zgłaszający zakład przemiału powinien dołączyć poświadczony egzemplarz zgłoszenia do przesyłki mąki lub kaszy jako dokument przewozowy.

4) Rejon Kontroli Skarbowej właściwy dla miejsca przeznaczenia przesyłki sprawdza, czy przesyłka ta nadeszła do zakładu przemiału zgodnie ze zgłoszeniem i czy została zapisana przez odbierający zakład przemiału do księgi obrachunkowej.

5) Po stwierdzeniu zgodności zgłoszenia ze stanem nadeszłej przesyłki Rejon Kontroli Skarbowej pozostawia jeden egzemplarz zgłoszenia w miejscu przeznaczenia przesyłki jako dokument pozycji przychodowej księgi obrachunkowej, a drugi po potwierdzeniu zwraca Rejonowi Kontroli Skarbowej właściwemu dla miejsca wysłania celem dołączenia do księgi obrachunkowej wysyłającego zakładu przemiału.

6) Zgłoszona przesyłka powinna być dostarczona do miejsca przeznaczenia (do innego zakładu przemiału) najdalej w ciągu 10 dni.

7) W razie nienadejścia przesyłki w oznaczonym wyżej terminie do miejsca przeznaczenia Rejon Kontroli Skarbowej, właściwy dla tego miejsca zawiadamia o tym Rejon Kontroli Skarbowej właściwy dla miejsca wysłania, który przeprowadza dochodzenia w celu pobrania opłaty i wszczęcia postępowania karnego.

Obrót gospodarczy.

§ 36. 1) Przez obrót gospodarczy mąką i kaszą rozumie się obrót tymi produktami, zwolnionymi od opłaty na mocy art. 2 ust. (1) jako przeznaczonymi do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego.

2) Za producenta rolnego uważa się: właściciela, dzierżawcę lub użytkownika gospodarstwa wiejskiego (rolnego, leśnego, ogrodowego, nasiennego, hodowlanego, rybnego lub pszczelarskiego), położonego:

a) na terenie gminy wiejskiej,
b) na terenie gminy miejskiej, o ile gospodarstwo to stanowi główne źródło dochodu posiadacza.

3) Za pracownika rolnego uważa się każdą osobę, która stale jest zatrudniona w gospodarstwie wiejskim względnie w zakładach lub warsztatach przemysłowych, prowadzonych w zakresie tego gospodarstwa, albo też która, pracując dorywczo w gospodarstwie wiejskim lub w wymienionych wyżej warsztatach i zakładach, czerpie z tej pracy główne środki utrzymania.

4) Przez spożycie we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego rozumieć należy:

I. zaspakajanie potrzeb żywnościowych:

a) producenta rolnego, zamieszkującego lub przebywającego na terenie danego gospodarstwa wiejskiego, oraz domowników, będących na jego utrzymaniu, a zamieszkujących lub przebywających w tym gospodarstwie,
b) pracownika rolnego oraz domowników, żyjących z nim we wspólności domowej;

II. zużycie mąki lub kaszy dla własnego inwentarza producenta lub pracownika rolnego.

§ 37. Przemiał zboża na cele obrotu gospodarczego powinien być dokonywany na następujących warunkach:

1) Producentom i pracownikom rolnym (§ 36 ust. 2 i 3) przysługuje prawo do przemiału zboża bez uiszczenia opłaty od otrzymywanej mąki i kaszy na podstawie imiennych kart kontroli przemiału gospodarczego według załączonego wzoru Nr 9, wydawanych wymienionym wyżej osobom przez sołtysa gromady lub zarząd miejski jednorazowo na cały rok gospodarczy (od 1 sierpnia danego roku do 31 lipca następnego roku) lub na poszczególne partie zboża.

Sołtysi i zarządy gmin miejskich pobierają od producentów i pracowników rolnych tytułem wynagrodzenia po 10 groszy od każdej wydanej karty kontroli.

2) Karty te składają się z trzech części: odcinka przy grzbiecie, wtórnika i oryginału.

3) Odcinek przy grzbiecie pozostaje u sołtysa lub w zarządzie miejskim, wtórnik zatrzymuje dla siebie osoba, której została wydana karta kontroli, a oryginał powinien być przechowywany przez zakład przemiału zboża jako dowód rozchodowy dla mąki i kaszy, wydanych do obrotu gospodarczego.

4) Karty kontroli przemiału gospodarczego nie mogą być odstępowane osobom trzecim, a wtórniki tych kart powinny być przechowywane po ich wykorzystaniu do czasu zużycia mąki i kaszy, otrzymanej na podstawie danej karty.

5) Karty te (wtórniki) służą jednocześnie jako dokumenty przewozowe mąki lub kaszy, wydanej do obrotu gospodarczego.

6) Karty kontroli podlegają ścisłemu zarachowaniu i kontroli. Sołtysi gromad otrzymują je bezpłatnie od zarządów gmin na każdorazowe zapotrzebowanie. Zarządom gmin karty kontroli zostają przydzielane również bezpłatnie przez odnośne starostwa.

7) Karty kontroli przemiału gospodarczego powinny zawierać:
a) serię i numer,
b) datę wydania,
c) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania producenta lub pracownika rolnego,
d) ilość zboża, jaką zamierza osoba wymieniona na karcie przemleć dla celów własnego gospodarstwa,
e) pieczęć sołtysa lub zarządu gminy miejskiej,
f) podpis osoby, wystawiającej kartę.

Karty te nie mogą zawierać żadnych podskrobań ani zamazań.

8) Pobranie mąki i kaszy do obrotu gospodarczego na podstawie karty kontroli może odbywać się jednorazowo w ilości, wymienionej na karcie, lub też częściowo. Każdą ilość i rodzaj przemielonego zboża (żyto, pszenica, jęczmień) oraz ilość i rodzaj wydanej mąki i kaszy powinien odnotować zakład przemiału zboża w sposób trwały (atramentem) na odwrotnej stronie karty (oryginału i wtórnika) z zaznaczeniem daty wydania. Adnotacja ta powinna być zaopatrzona w podpis i pieczęć przedsiębiorcy.

9) Zabrania się przemielania zboża, przeznaczonego do obrotu gospodarczego, w ilościach większych niż opiewają przedstawione przez osoby, zgłaszające się do zakładu przemiału, karty kontroli, chyba że osoby te uiszczą opłatę od otrzymanej mąki i kaszy.

10) Zabrania się odstępowania mąki i kaszy, otrzymanej na podstawie karty kontroli, osobom trzecim, chociażby one były uprawnione do gospodarczego przemiału zboża.

11) Spółdzielczym piekarniom wiejskim tudzież piekarniom kół gospodyń wiejskich, położonym na terenie gmin wiejskich, w przypadkach wymiany swoim członkom zboża na chleb, przeznaczony do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego, przysługuje prawo do zwrotu opłaty od mąki, zużytej do wypieku tego chleba. Celem uzyskania zwrotu opłaty wymienione piekarnie powinny wnieść podanie do właściwej izby skarbowej przy dołączeniu zaświadczenia Związku Rewizyjnego Spółdzielni lub Powiatowej Organizacji Rolniczej, stwierdzającego ilość mąki zużytej do wypieku chleba, wydanego w ciągu ostatniego miesiąca swoim członkom (producentom i pracownikom rolnym).

Podanie wolne jest od opłaty stemplowej (art. 142 pkt 8 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404). Izba Skarbowa załatwi wniesione podanie w terminie do 7 dni.

12) Wprowadzanie do obrotu handlowego wyrobów mącznych, wytworzonych z mąki, pochodzącej z obrotu gospodarczego, jest niedozwolone.

13) Mąka i kasza może być wydawana z zakładu przemiału do obrotu gospodarczego na podstawie kart kontroli również w drodze wymiany zboża na mąkę i kaszę.

§ 38. 1) Starostwa i zarządy gmin prowadzą zapisek przychodu i rozchodu kart kontroli gospodarczego przemiału zboża według załączonego wzoru Nr 10.

2) Sołtys powinien przechowywać zeszyty otrzymanych kart kontroli aż do ich wyczerpania, po czym grzbiety wydanych kart kontroli zwrócić zarządowi gminy.

Obrót handlowy.

§ 39. Przez obrót handlowy mąką i kaszą rozumie się zakup, załadowywanie, wyładowywanie, transport kolejowy, kołowy i wodny, magazynowanie poza obrębem zakładu przemiału, mieszanie, przetwarzanie i sprzedaż mąki i kaszy.

§ 40. 1) Hurtowa sprzedaż mąki i kaszy jest to sprzedaż tych produktów zakładom detalicznej sprzedaży lub wytwórniom wyrobów mącznych, przy czym sprzedaż ta może się odbywać wyłącznie w opakowaniach z nienaruszonymi zamknięciami (etykiety i plomby).

2) Detaliczna sprzedaż mąki i kaszy jest to drobna sprzedaż tych produktów bezpośrednio konsumentom.

§ 41. W zakładach detalicznej sprzedaży mąki i kaszy oraz w wytwórniach wyrobów mącznych może znajdować się w stanie otwartym tylko jeden worek każdego gatunku mąki i kaszy.

Kontrola przemiału zboża i obrotu mąką i kaszą.

§ 42. 1) Wszelki przemiał zboża, wszystkie fazy obrotu handlowego oraz obrót gospodarczy mąką i kaszą podlega kontroli, przy czym zakłady przemiału zboża i wytwórnie wyrobów mącznych mogą być kontrolowane o każdej porze dnia i nocy.

2) W razie stwierdzenia w zakładzie przemiału zboża lub w wytwórni wyrobów mącznych nadużyć, polegających na uszczupleniu opłaty, izba skarbowa może poddać ten zakład lub wytwórnię stałemu nadzorowi skarbowemu.

§ 43. 1) Zakład przemiału zboża nie może mieć żadnego połączenia z wytwórnią wyrobów mącznych lub zakładem detalicznej sprzedaży mąki i kaszy, zarówno podlegającej opłacie, jak i wytworzonej z innego zboża niż żyto, pszenica i jęczmień.

2) W stosunku do zakładów przemiału zboża, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, wojewódzka władza administracji ogólnej w porozumieniu z izbą skarbową może zezwolić na odstępstwa od przepisu, zawartego w ust. 1).

3) Wydane zezwolenie ulega cofnięciu:
a) w razie stwierdzenia w danym przedsiębiorstwie nadużycia, polegającego na uszczupleniu opłaty,
b) w przypadku niestosowania się przez przedsiębiorstwo do warunków, określonych w zezwoleniu.

§ 44. O zgłoszeniu zakładu przemiału zboża, wytwórni wyrobów mącznych lub hurtowej sprzedaży mąki i kaszy oraz o wydaniu potwierdzenia tego zgłoszenia zgodnie z przepisami prawa przemysłowego władza, właściwa do wydania tego potwierdzenia, bezzwłocznie zawiadamia urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, na terenie którego znajduje się zgłoszone przedsiębiorstwo.

§ 45. 1) Jeżeli przedsiębiorca nie kieruje osobiście zakładem przemiału zboża, wytwórnią wyrobów mącznych lub zakładem hurtowej sprzedaży mąki i kaszy względnie jeżeli przedsiębiorca jest osobą prawną, powinien być ustanowiony zastępca.

2) O ustanowieniu zastępcy przedsiębiorca obowiązany jest zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej.

3) Na zawiadomieniu zastępca własnoręcznym podpisem powinien stwierdzić, że zastępstwo przyjmuje.

§ 46. 1) Przedsiębiorca lub ustanowiony zastępca obowiązany jest udzielać organom kontrolującym wszelkich informacyj oraz pomocy przy wykonywaniu czynności urzędowych tudzież okazywać prowadzone w przedsiębiorstwie księgi obrachunkowe i odnośne dokumenty.

2) Ponadto piekarnie obowiązane są podawać organom kontrolującym faktyczną zdolność wypieku posiadanych pieców, poświadczoną przez instytucję samorządu gospodarczego (izba przemysłowo-handlowa, izba rzemieślnicza) lub przez cech, normalny rozkurz mąki, przeciętny przypiek oraz ilość dni roboczych dla każdego pieca w ciągu badanego okresu.

§ 47. 1) W zakładach przemiału zboża, w wytwórniach wyrobów mącznych oraz w zakładach hurtowej sprzedaży mąki i kaszy worki z tymi produktami powinny być układane w sposób, umożliwiający ich przeliczenie i skontrolowanie zawieszonych na nich etykiet.

2) Wymienione w ustępie poprzedzającym zakłady i wytwórnie powinny posiadać legalizowaną wagę z odważnikami.

§ 48. 1) Zakłady przemiału zboża oraz zakłady hurtowej sprzedaży mąki lub kaszy obowiązane są do każdej przesyłki dołączać konsygnację lub inny dokument (rachunek, faktura, kolejowy list przewozowy, konosament itp.) z uwidocznieniem nazwy lub firmy i adresu swego zakładu, nazwy lub firmy i adresu odbiorcy, daty wysłania towaru, rodzaju i ilości towaru, N-ru wagonu kolejowego lub nazwy statku, a przy transportach kołowych — imienia i nazwiska przewoźnika.

2) Obrót handlowy mąką i kaszą bez dokumentów przewozowych, wymienionych w ustępie poprzedzającym, lub za dokumentami, nie zawierającymi wszystkich danych, wymienionych w poprzedzającym ustępie, jest niedozwolony.

§ 49. Zakłady detalicznej sprzedaży mąki i kaszy oraz wytwórnie wyrobów mącznych obowiązane są przechowywać w ciągu 2 lat zdjęte z opakowań z mąką i kaszą etykiety z plombami oraz dokumenty, o których mowa w § 48, otrzymane z zakładów przemiału zboża lub z zakładów hurtowej sprzedaży produktów przemiału, i na żądanie organów kontrolujących je okazywać.

§ 50. 1) Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych przez swoje organa wykonawcze sprawują w miastach wojewódzkich, powiatowych i w miastach wydzielonych kontrolę wszystkich zakładów przemiału zboża, wytwórni wyrobów mącznych oraz zakładów hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy, a w innych miastach i gminach wiejskich — kontrolę tylko tych zakładów przemiału zboża i wytwórni wyrobów mącznych, które na rok 1938 wykupiły świadectwa przemysłowe od I do V kategorii włącznie.

Kontrola pozostałych zakładów przemiału zboża, wytwórni wyrobów mącznych oraz zakładów hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy należy do zakresu działania powiatowych władz administracji ogólnej i zarządów gmin przy współudziale zainteresowanych organów samorządu gospodarczego. Za wykonywanie kontroli nad obrotem mąką i kaszą przez zarządy gmin będzie przyznane wynagrodzenie, którego wysokość ustalona zostanie oddzielnym zarządzeniem.

2) Kontrolę transportu mąki i kaszy wykonują organa urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz powiatowych władz administracji ogólnej przy współudziale władz samorządowych i organów Polskich Kolei Państwowych.

§ 51. Zastrzeżone w oddzielnych przepisach uprawnienia organów Kontroli Skarbowej i Ochrony Skarbowej w całej pełni odnoszą się również i do zwalczania przestępstw, wynikających z naruszenia przepisów ustawy o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń.

§ 52. Do obowiązków organów kontrolujących należy:

I. w zakładach przemiału zboża:

1) sprawdzanie zgodności zapisów w księgach z dokumentami i ze stanem faktycznym za-

pasów mąki i kaszy oraz sprawdzanie, czy księga obrachunkowa jest prowadzona prawidłowo,

2) badanie, czy wydana do obrotu gospodarczego ilość mąki i kaszy znajduje pokrycie w przechowywanych kartach kontroli i czy karty kontroli zawierają wszystkie dane, wymagane niniejszym rozporządzeniem,

3) porównywanie ilości wypuszczonej do obrotu handlowego mąki i kaszy z pobranymi i pozostałymi etykietami w przedsiębiorstwie oraz badanie, czy przechowywane etykiety nie są uszkodzone,

4) stwierdzanie, czy zakład przemiału zboża używa przepisowych i właściwych etykiet,

5) sprawdzanie:

a) czy mąka i kasza znajdują się w przepisowych opakowaniach pod względem wagi,

b) czy waga mąki i kaszy, pozostającej na składzie w zamkniętych przepisowo opakowaniach, odpowiada wadze podanej na etykiecie i czy zamknięcia (etykiety i plomby) są nałożone w przepisowy sposób,

c) czy worki służące do opakowania mąki i kaszy, przeznaczonej do obrotu handlowego, odpowiadają przepisom niniejszego rozporządzenia;

II. w zakładach hurtowej sprzedaży mąki — sprawdzanie:

1) czy zapisy w książce magazynowej są zgodne z dokumentami i czy księga jest prawidłowo prowadzona,

2) czy znajdujące się w składzie zapasy mąki są zgodne z zapasem książkowym,

3) czy wykazana na konsygnacjach, rachunkach, fakturach itp. dokumentach firma jest zgodna z firmą, uwidocznioną na etykietach i plombach,

4) czy worki z mąką i kaszą posiadają odpowiednie zabezpieczenia (plomby i etykiety) w stanie nienaruszonym,

5) czy mąka i kasza znajdują się w przepisowych opakowaniach pod względem wagi i jakości opakowań,

6) czy waga poszczególnych worków z mąką i kaszą jest zgodna z wagą, uwidocznioną na etykietach;

III. w zakładach detalicznej sprzedaży mąki i kaszy — sprawdzanie:

1) czy worki z mąką i kaszą posiadają odpowiednie zabezpieczenia (plomby i etykiety) w stanie nienaruszonym oraz czy waga jednostek jest zgodna z wagą, oznaczoną na etykiecie,

2) czy mąka i kasza znajduje się w przepisowych opakowaniach co do wagi i jakości worków,

3) czy zakład posiada zdjęte z opakowań etykiety oraz czy ilość ich i rodzaj odpowiada danym, zawartym w konsygnacjach, fakturach lub innych dokumentach,

4) czy tylko jeden worek każdego gatunku mąki i kaszy jest otwarty;

IV. w wytwórniach wyrobów mącznych:

1) czynności kontrolne wymienione w ust. III pkt 1, 2, 3 i 4 oraz

2) badanie zdolności produkcyjnej wytwórni celem sprawdzenia, czy zakład ten używa tylko mąki, od której została uiszczona opłata.

§ 53. 1) Kontrola transportu mąki i kaszy polega na sprawdzaniu:

a) czy worki z mąką i kaszą posiadają odpowiednie zabezpieczenia (plomby i etykiety) i czy zabezpieczenia te są w stanie nienaruszonym,

b) czy do przesyłki są dołączone wymagane niniejszym rozporządzeniem dokumenty, karty kontrolne — w obrocie gospodarczym itp., oraz czy dane, zawarte w tych dokumentach lub kartach kontroli odpowiadają rzeczywistemu stanowi przesyłki,

c) czy opakowania z mąką i kaszą są przepisowe pod względem wagi i jakości worków.

2) Organa Polskich Kolei Państwowych sprawdzają jedynie, czy do kolejowych przesyłek mąki i kaszy dołączone są dokumenty, przewidziane niniejszym rozporządzeniem, i czy waga przesyłki jest zgodna z wagą, podaną w dokumentach przewozowych.

§ 54. Poza czynnościami, wymienionymi w §§ 52 i 53, organa, powołane do kontrolowania przemiału zboża i obrotu mąką i kaszą, powinny sprawdzać, czy nie mają miejsca naruszenia innych przepisów ustawy o środkach finansowych dla kształtowania cen produktów rolniczych i wydanych na jej podstawie rozporządzeń.

§ 55. 1) O wszelkich stwierdzonych naruszeniach obowiązujących przepisów, polegających na uszczupleniu ustanowionej opłaty, należy donosić przy dołączeniu odpowiedniego protokołu z przeprowadzonych dochodzeń właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych, który po wymierzeniu przypadającej opłaty prześle akta sprawy do właściwego sądu grodzkiego w celu zastosowania sankcji karnych, przewidzianych w ustawie o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych.

Przedmiot przestępstwa należy, po dokonaniu oględzin, sporządzeniu dokładnego opisu i zabezpieczeniu, oddać na przechowanie właścicielowi lub innej osobie godnej zaufania z obowiązkiem przedstawienia go na każde żądanie władz sądowych lub administracyjnych.

2) O wszelkich naruszeniach innych przepisów ustawy o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych i wydanych na jej podstawie rozporządzeń należy donosić powiatowej władzy administracji ogól-

nej przy dołączeniu odpowiedniego protokołu z przeprowadzonego dochodzenia.

Władza ta po rozpatrzeniu sprawy wydaje odpowiednie orzeczenie, a w razie stwierdzenia, że dana sprawa należy do właściwości władz sądowych, przekazuje niezwłocznie po ewentualnym uzupełnieniu dochodzeń akta sprawy właściwemu sądowi.

Księgi kontrolne.

§ 56. 1) Każde przedsiębiorstwo, trudniące się przemiałem zboża, obowiązane jest prowadzić księgę obrachunkową według załączonego wzoru Nr 11 i zamieszczonych na nim wskazówek.

2) Zakłady hurtowej sprzedaży mąki i kaszy obowiązane są prowadzić księgę magazynową według wzoru Nr 12 przy zastosowaniu się do umieszczonych na nim wskazówek.

3) Wymienione wyżej księgi winny być oparafowane przez zarząd gminy.

4) Zapisy do ksiąg winny być dokonywane nie później, jak dnia następnego do godziny 10, z wyjątkiem zapisów, dotyczących wywozu mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, które powinny być dokonane w dniu wywozu przesyłki (§ 31 ust. 2).

5) Wpisów do ksiąg należy dokonywać wyraźnie atramentem; nie mogą one zawierać podskrobań i zamazań, a wszelkie poprawki winny być omówione.

6) Zapisy do ksiąg mogą być dokonywane zbiorowymi pozycjami dziennymi pod warunkiem jednak ich udowodnienia szczegółowymi zestawieniami poszczególnych pozycji jednostkowych w księdze szczegółowej, prowadzonej według stosowanego w danym przedsiębiorstwie wzoru.

§ 57. 1) Księgi obrachunkowe i dokumenty do nich obowiązany jest przedsiębiorca przechowywać w porządku w ciągu lat 5.

2) W razie likwidacji przedsiębiorstwa przed tym terminem księgi obrachunkowe i dokumenty powinny być złożone we właściwym urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych w ciągu 14 dni po wyczerpaniu zapasów mąki i kaszy.

Właściwość orzecznictwa.

§ 58. Orzecznictwo w sprawach, dotyczących wymiaru i poboru opłaty, należy do urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych, a orzecznictwo administracyjne w innych sprawach — do władz administracji ogólnej przy uwzględnieniu przepisów, zawartych w niniejszym rozporządzeniu.

Przepisy przejściowe.

§ 59. 1) Wszystkie zapasy mąki: żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy: pszennej i jęczmiennej, znajdujące się w zakładach hurtowej sprzedaży tych artykułów, podlegają w chwili wejścia w życie przepisów niniejszego rozporządzenia przymusowemu zgłoszeniu w dwóch egzemplarzach powiatowej władzy administracji ogólnej.

2) Takiemu samemu zgłoszeniu podlegają zapasy mąki: żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy: pszennej i jęczmiennej, znajdujące się w zakładach detalicznej sprzedaży tych produktów i w wytwórniach wyrobów mącznych, o ile przekraczają 500 kg łącznie.

3) Jeden egzemplarz zgłoszenia zatrzymuje powiatowa władza administracji ogólnej, drugi zaś po poświadczeniu zwraca przedsiębiorstwu zgłaszającemu. Egzemplarz ten powinien przedsiębiorca przechować i okazać na żądanie organów kontrolujących.

4) Wszystkie podlegające i nie podlegające zgłoszeniu zapasy produktów, o których mowa w ust. 1) i 2), znajdujące się w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w zakładach hurtowej i detalicznej sprzedaży oraz w wytwórniach wyrobów mącznych, nie podlegają opłacie z tym jednak zastrzeżeniem, że do dnia 30 września 1938 r. włącznie powinny być przepisowo opakowane oraz zaopatrzone w etykiety wzoru Nr 2 (bezpłatne) i plomby, przewidziane niniejszym rozporządzeniem.

§ 60. Wszystkie zapasy mąki: żytniej, pszennej i jęczmiennej oraz kaszy: pszennej i jęczmiennej, znajdujące się w zakładach przemiału zboża, mogą być z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wprowadzane do obrotu handlowego jedynie w przepisowych opakowaniach z odpowiednimi etykietami i plombami, przewidzianymi w tym rozporządzeniu.

PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 61. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 5 września 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

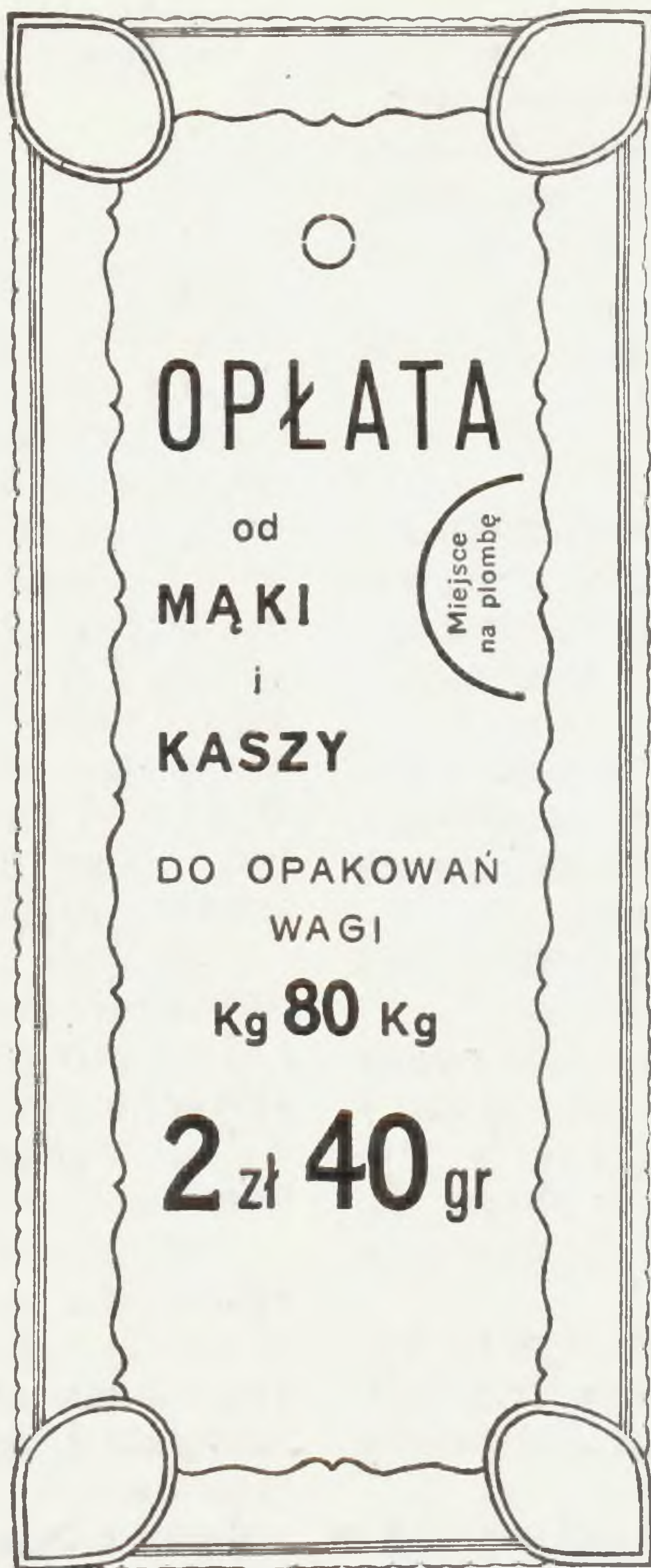
(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 sierpnia 1938 r. Nr 61, poz. 477).

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 574).

Wzór Nr 1
do § 19.

Kolor druku — niebieski.

Kolor druku — zielony.

Kolor druku — brązowy.

Kolor druku — fioletowy.

Kolor druku — złoty.

UWAGA: Ramka etykiet giloszowa.

Wzór Nr 2
do § 19.

Kolor druku — czarny.

Kolor druku — czarny.

Kolor druku — czarny.

Kolor druku — czarny.

Kolor druku — czarny.

UWAGA: Ramka etykiet giloszowa.

Wzór Nr 3
do § 19.

Kolor druku — amarantowy.

UWAGA: Ramka etykiety giloszowa.

KASA URZĘDU SKARBOWEGO

w ....

Wzór Nr 4
do § 22.

KSIĘGA POBORU ETYKIET

zakładu przemiału zboża..

....

Etykiety wzoru Nr 1											
Sprzedano za gotówkę		Wydano za pokredytowaniem opłaty				Termin płatności	Wpłacono na poczet wykorzystanego kredytu			Zwrócono etykiet do kasy	
		Przyznano kredyt		Wykorzystano kredyt							
Data	Na kwotę zł	Data i L. zarządzenia Izby Skarbowej	Na kwotę zł	Data	Na kwotę zł		Data	Pozycja dziennika przychodu	Kwota zł	Data	Na kwotę zł
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Etykiety wzoru Nr 2				Etykiety wzoru Nr 3			Uwagi
Wydano z kasy		Zwrócono do kasy		Wydano z kasy			
Data	Na jaką ilość mąki i kaszy (w kilogramach)	Data	Na jaką ilość mąki i kaszy (w kilogramach)	Data	Na jaką ilość mąki i kaszy (w kilogramach)		
13	14	15	16	17	18	19	20

Wzór Nr 5
do § 23.

(Strona 1).

NAZWĄ URZĘDU CELNEGO
LUB PRZEKAZOWEGO

....

Nr.....................

ZAŚWIADCZENIE

uprawniające do poboru etykiet na mąkę i kaszę, przywiezioną z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska.

Nazwisko i imię importera (lub firma) oraz adres	Wyszczególnienie przywiezionego towaru	Waga brutto (waga produktu wraz z workiem) kg	Przypadająca opłata od mąki i kaszy zł	Uwagi

Podpis urzędnika upoważnionego

....

Data.................................... Pieczęć Urzędu.

(Strona 2 — wypełnia kasa urzędu skarbowego).

Data	Wydano etykiet				Uwagi
	wzoru Nr 1			wzoru Nr 2	
	Na jaką ilość mąki i kaszy kg	Kwota uiszczonej opłaty zł	Pozycja dziennika przychodu	Na jaką ilość mąki i kaszy kg	

Podpis urzędnika upoważnionego

....

Pieczęć Kasy

Wzór Nr 6
do § 25.

a/

b/

UWAGA:

Zamknięcie worka za pomocą sznurka powinno być dokonane w sposób następujący:

a) w przypadku, gdy worek posiada jeden uchwyt, należy uchwyt ten okręcić sznurkiem 2 — 3 razy, przeszyć go obydwoma końcami sznurka w przeciwległych kierunkach, po czym mocno zawiązać na 3 węzły, nanizać etykietę i nałożyć plombę w ten sposób, aby jej nakładka była umieszczona na etykiecie po tej stronie, na której wydrukowany jest tekst, a pierścień plomby — na odwrotnej stronie etykiety. Ząbki nakładki powinny przebijać etykietę i zaciskać się w pierścieniu;

b) w przypadku, gdy worek posiada dwa uchwyty, należy najpierw okręcić sznurkiem 2 — 3 razy lewy uchwyt, przeszyć go obydwoma końcami sznurka w przeciwległych kierunkach, następnie tym samym sznurkiem zeszyć worek wzdłuż złączonych górnych krawędzi na całej długości do prawego uchwytu (szew powinien być gęsty, przynajmniej 2 cm jeden ścieg od drugiego), okręcić prawy uchwyt 2 — 3 razy, przeszyć go obydwoma końcami sznurka w przeciwległych kierunkach, zawiązać na 3 węzły, nanizać etykietę i nałożyć plombę w sposób, wskazany w punkcie a).

Wzór Nr 7
do § 27.

Wzór Nr 8
do § 31 ust. 3).

DEKLARACJA WYWOZOWA

na mąkę i kaszę, wywożoną na obszar W. M. Gdańska.

Firma, wywożąca mąkę lub kaszę, oraz jej adres ....

....

Miejsce i data nadania towaru do przewozu ....

....

Nr wagonu .... Nr samochodu .... Nazwa statku ....

Wyszczególnienie produktów (mąka: żytnia, pszenna, jęczmienna lub kasza: pszenna, jęczmienna)	Waga brutto (waga produktu wraz z workiem) —słownie kg	Rodzaj i Nr dokumentu przewozowego	U w a g i

Data, pieczęć firmy i podpis zgłaszającego wywóz ....

....

....

Urząd przekazowy .... Nr rejestru ....

Potwierdza się, że wymienione wyżej produkty zostały wywiezione na obszar W. M. Gdańska ....

(wymienić Nr pociągu, nazwę statku itp.)

Dnia .... Pieczęć Urzędu i podpis urzędnika upoważnionego

....

Wzór Nr 9
do § 37 ust. 1).

Gmina: ....

Odcinek
pozostaje w zeszycie.

KARTA KONTROLI
gospodarczego przemiału zboża

Seria **A** Nr ....

Ważna od daty wydania do dnia 31 lipca 19..... r.

P. ....
(nazwisko)

....
(imię)

zamieszkały w ....

....

producent — pracownik rolny*)

jest uprawniony do przemiału na potrzeby własnego gospodarstwa .... **kwintali**

słownie .... kwintali

zboża (żyta, pszenicy i jęczmienia)

bez uiszczenia od otrzymanej mąki i kaszy opłaty, wprowadzonej ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447).

Data wydania karty: ....

....
(podpis przedstawiciela Zarządu gminy lub sołtysa)

*) zbędne skreślić.

Gmina: ....

Wtórnik
pozostaje u osoby, której wydano niniejszą kartę.

KARTA KONTROLI
gospodarczego przemiału zboża

Seria **A** Nr ....

Ważna od daty wydania do dnia 31 lipca 19..... r.

P. ....
(nazwisko)

....
(imie)

zamieszkały w

....

producent — pracownik rolny*)

jest uprawniony do przemiału na potrzeby własnego gospodarstwa .... **kwintali**

słownie .... kwintali

zboża (żyta, pszenicy i jęczmienia)

bez uiszczenia od otrzymanej mąki i kaszy opłaty, wprowadzonej ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 447).

Data wydania karty: ....

Pieczęć Zarządu gminy lub sołtysa

....
(podpis przedstawiciela Zarządu gminy lub sołtysa)

Gmina: ....

Oryginał
pozostaje w zakładzie przemiału zboża.

KARTA KONTROLI
gospodarczego przemiału zboża

Seria **A** Nr ....

Ważna od daty wydania do dnia 31 lipca 19..... r.

P. ....
(nazwisko)

....
(imię)

zamieszkały w ....

....

producent — pracownik rolny*)

jest uprawniony do przemiału na potrzeby własnego gospodarstwa .... **kwintali**

słownie .... kwintali

zboża (żyta, pszenicy i jęczmienia)

bez uiszczenia od otrzymanej mąki i kaszy opłaty, wprowadzonej ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz U. R. P. Nr 56, poz. 447).

Data wydania karty: ....

Pieczęć Zarządu gminy lub sołtysa

....
(podpis przedstawiciela Zarządu gminy lub sołtysa)

Data	Otrzymano do przemiału			Wydano				
				mąki			kaszy	
	żyta	pszenicy	jęczmienia	żytniej	pszennej	jęczmiennej	pszennej	jęczmiennej
	kwintali							

(Strona odwrotna).

Data	Otrzymano do przemiału			Wydano				
				mąki			kaszy	
	żyta	pszenicy	jęczmienia	żytniej	pszennej	jęczmiennej	pszennej	jęczmiennej
	kwintali							

Wzór Nr 10
do § 38 ust. 1).

Starostwo ....
Zarząd gminy ....

ZAPISEK PRZYCHODU I ROZCHODU

kart kontroli gospodarczego przemiału zboża

Rok obrachunkowy 19..../....

(Strona lewa)

Przychód

L. p.	Data	Otrzymano:				Uwagi
		Ilość zeszytów kart kontroli	Seria	Od Nr	do Nr	

(Strona prawa)

Rozchód

L. p.	Data	Wydano:					Uwagi
		Nazwa gminy lub sołectwa	Ilość zeszytów kart kontroli	Seria	Od Nr	do Nr	

Wzór Nr 11
do § 56 ust. 1).

KSIĘGA OBRACHUNKOWA

zakładu przemiału zboża..

.... **w** ....

na rok 19............/...............

OBJAŚNIENIA:

1) Prowadzenie niniejszej księgi należy rozpocząć od zapisania pozostałości zboża (żyto, pszenica i jęczmień) oraz produktów przemiału na dzień 1 sierpnia każdego roku (w roku obrachunkowym 1938/39 należy zapisać pozostałość zboża i produktów przemiału na dzień 5 września 1938 r.). W tym celu należy w rubr. 3 napisać: „Pozostałość na dzień......................................", a następnie w rubryce 8, 14 i 15 zapisać zapasy zboża, mąki i kaszy, pozostałe w zakładzie przemiału na dzień 1 sierpnia (a w 1938/39 r.—na dzień 5 września 1938 r.). Dane te należy wpisać po dokładnym ustaleniu rzeczywistych zapasów.

2) Po zakończeniu każdej strony księgi podkreśla się pod ostatnią pozycją rubryki: 6 — 15 i 22 — 34 linią poziomą, następnie podsumowuje się te rubryki i otrzymane sumy wpisuje się w odpowiednich rubrykach pod linią poziomą w ostatnim wierszu strony; w rubrykach 3 i 19 należy napisać w ostatnim wierszu: „Do przeniesienia".

Na następnej stronie księgi w rubrykach 3 i 19 wpisuje się: „Z przeniesienia" i przenosi się do odpowiednich rubryk otrzymane sumy z poprzedniej strony.

3) Po zakończeniu roku obrachunkowego należy wyprowadzić pozostałości zboża, mąki i kaszy, wpisać je do odpowiednich rubryk, podsumować je i wszystkie rubryki podkreślić dwoma liniami.

(Strona lewa)

Pozycja	Data	Dostawca		Przyjęto żyta, pszenicy i jęczmienia do przemiału:				Ilość żyta, pszenicy i jęczmienia, wziętego w ciągu danego dnia do przemiału	Z przemielonego zboża otrzymano w ciągu danego dnia:		Z innych młynów otrzymano:		Razem otrzymano:		Uwagi
				gospodarczego (na podstawie kart kontroli)		handlowego	Razem (rubr. 6+7)		mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej (rubr. 10+12)	kaszy pszennej i jęczmiennej (rubr. 11+13)	
		Nazwisko i imię lub firma	Adres	Nr karty kontroli	Ilość	Ilość									
					k	w	i		n	t	a	l	e		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

(Strona prawa)

Pozycja	Data	Odbiorca		Wydano do obrotu:					Wysłano za granicę lub na obszar W. M. Gdańska				Wywieziono do innych młynów			Razem		Uwagi
				gospodarczego (w workach bez etykiet — na podstawie kart kontroli)			handlowego (w workach z etykietami)		Nr wagonu kolejowego, lub samochodu, nazwa statku itp.	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej	Nazwa urzędu, który wydał potwierdzenie wywozu oraz data i numer potwierdzenia	Data zgłoszenia Rejonowi Kontroli Skarbowej i Nr zgłoszenia	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej (rubr. 22+24+27+ +31)	kaszy pszennej i jęczmiennej (rubr. 23+25+28+ +32)	
		Nazwisko i imię lub firma	Adres	Nr karty kontroli	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej	mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej	kaszy pszennej i jęczmiennej										
					k w	i n	t a	l e		k w i n	t a l e			kwintale				
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35

Wzór Nr 12
do § 56 ust 2).

KSIĘGA MAGAZYNOWA

zakładu hurtowej sprzedaży mąki i kaszy

.... w ....

na rok 19........../..........

O B J A Ś N I E N I A:

1) Prowadzenie niniejszej księgi należy rozpocząć od zapisania pozostałości mąki i kaszy na dzień 1 sierpnia każdego roku (w roku obrachunkowym 1938/39 należy zapisać pozostałości na dzień 5 września 1938 r.). W tym celu w rubr. 3 należy napisać: „Pozostałość na dzień......", a następnie w rubrykach 5 — 14 wpisać odpowiednie ilości worków z odnośnym produktem przemiału oraz ogólną ich wagę, przy czym worki z mąką i kaszą o różnej wadze należy wpisywać w oddzielnych pozycjach, np. ilość worków 100-kilogramowych i ogólną ich wagę— w jednej pozycji, ilość worków 80-kilogramowych i ogólną ich wagę — w drugiej pozycji itp. Dane te należy wpisać po dokładnym ustaleniu zapasów mąki i kaszy, pozostałych na składzie na dzień 1 sierpnia każdego roku (a w roku 1938/39—na dzień 5 września 1938 r.).

2) Po zakończeniu każdej strony księgi, należy pod ostatnią pozycją podkreślić rubryki: 5 — 14 i 20 — 29 linią poziomą, następnie rubryki te podsumować i odpowiednie sumy wpisać pod linią poziomą w ostatnim wierszu strony; w rubrykach 3 i 18 należy napisać „Do przeniesienia" (w ostatnim wierszu).
Następną stronę zaczyna się od umieszczenia w rubr. 3 i 18 napisu „Z przeniesienia", po czym należy przenieść do odpowiednich rubryk sumy, otrzymane na poprzedniej stronie.

3) W ostatnim dniu roku obrachunkowego, po wpisaniu wszystkich transakcyj, wyprowadza się pozostałość mąki i kaszy na rok następny, bilansuje się obie strony księgi przez wpisanie po stronie prawej pozostałych zapasów, podsumowuje się i podkreśla się wszystkie rubryki 2 poziomymi liniami.

(Strona lewa)

Pozycja	Data	Dostawca		Otrzymano										Uwagi
		nazwisko i imię lub firma	adres	mąki żytniej		mąki pszennej		mąki jęczmiennej		kaszy pszennej		kaszy jęczmiennej		
				ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

(Strona prawa)

Pozycja	Data	Odbiorca		Wydano										Uwagi
		nazwisko i imię lub firma	adres	mąki żytniej		mąki pszennej		mąki jęczmiennej		kaszy pszennej		kaszy jęczmiennej		
				ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	ilość worków	waga brutto	
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

575

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 2 sierpnia 1938 r.

o ratyfikacji i wymianie dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Norwegią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 18 czerwca 1937 r., w sprawie clenia serów pochodzenia norweskiego.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 23) nastąpiła w dniu 2 kwietnia 1938 r. ratyfikacja porozumienia między Polską a Norwegią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 18 czerwca 1937 r., w sprawie clenia serów pochodzenia norweskiego, oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego porozumienia w wykonaniu jego pkt 2 dokonana została w Oslo dnia 27 lipca 1938 r.

Tekst wspomnianego porozumienia wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż porozumienia (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 428).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 sierpnia 1938 r. Nr 57, poz. 452).

576

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 6 sierpnia 1938 r.

o ratyfikacji i wymianie dokumentów ratyfikacyjnych IV protokołu dodatkowego z dnia 30 czerwca 1937 r. do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier, z dnia 26 marca 1925 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z ustawą z dnia 10 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 64) nastąpiła w dniu 2 kwietnia 1938 r. ratyfikacja podpisanego w Warszawie dnia 30 czerwca 1937 r. IV protokołu dodatkowego do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgier, podpisanej w Budapeszcie dnia 26 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 656) oraz że wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższego protokołu dodatkowego, w wykonaniu jego pkt 5, dokonana została w Budapeszcie dnia 11 lipca 1938 r.

Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego wraz z przekładem na język polski opublikowany został jako załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień tegoż protokołu dodatkowego (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 427).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 sierpnia 1938 r. Nr 57, poz. 453).

577

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 28 lipca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie wykazu instytucyj uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych, wymienionych w § 3 rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

W wykonaniu § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 883) ustalam co następuje:

W obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 lipca 1937 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o wykazie instytucyj uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych, wymienionych w § 3 rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Monitor Polski z 1937 r. Nr 166, poz. 279) zmienia się wykaz tych instytucyj przez skreślenie przy liczbie porządkowej 9 nazwy instytucji: „Sekcja Eksportowa Polskiego Przemysłu Ryżowego w Krakowie" i wpisanie na to miejsce nazwy uprawnionej instytucji: „Polsko-Gdański Przemysł Ryżowy w Krakowie".

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 sierpnia 1938 r. Nr 186, poz. 354).

578

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 12 sierpnia 1938 r.

w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz raków żywych słodkowodnych oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) ustalam, co następuje:

§ 1.

Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, o których mowa w uwadze 2 do grupy III dotyczącej pozycji 31e taryfy celnej wywozowej, zawartej w załączniku do powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 29 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 461), będą wydawane przez Radę Handlu Zagranicznego R. P. za pośrednictwem Izb przemysłowo-handlowych (według wzoru załączonego do niniejszego obwieszczenia) firmom, wpisanym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu do rejestru eksporterów raków żywych słodkowodnych, na transporty odpowiadające przepisom standaryzacyjno - technicznym, ustalonym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P.

§ 2.

Przepisy standaryzacyjno - techniczne będą podawane do wiadomości zainteresowanych przez Radę Handlu Zagranicznego R. P. za pośrednictwem Izb przemysłowo - handlowych.

§ 3.

O wpisanie do rejestru eksporterów (§ 1) mogą ubiegać się:

1) firmy handlowe, które:

a) wykupiły świadectwo przemysłowe na dany rok kalendarzowy co najmniej III-ej kategorii handlowej;

b) prowadzą przynajmniej uproszczone księgi handlowe;

c) posiadają odpowiednie pomieszczenia i urządzenia wyszczególnione w przepisach standaryzacyjno - technicznych;

d) zgłoszą w Państwowym Instytucie Eksportowym wzór znaku towarowego, z jakiego korzystać będą przy wywozie towaru;

e) wykażą się opinią właściwej terytorialnie Izby przemysłowo - handlowej, wydaną w porozumieniu z Izbą rolniczą, co do kwalifikacji fachowych, finansowych i solidności kupieckiej.

2) Producenci rolni, którzy wykażą się określonymi w ust. 1 p. b, c, d i e warunkami.

3) Spółdzielnie rolnicze, które:

a) wykupiły świadectwo przemysłowe na dany rok kalendarzowy co najmniej IV-ej kategorii handlowej;

b) prowadzą przynajmniej uproszczone księgi handlowe (wymagane jest zaświadczenie Związku Rewizyjnego, do którego spółdzielnia należy, że spółdzielnia podlega jego kontroli);

c) posiadają odpowiednie urządzenia wyszczególnione w przepisach standaryzacyjno - technicznych;

d) zgłoszą w Państwowym Instytucie Eksportowym wzór znaku towarowego, z jakiego korzystać będą przy wywozie towaru;

e) wykażą się opinią właściwej terytorialnie izby przemysłowo-handlowej, wydaną w porozumieniu z izbą rolniczą, co do kwalifikacji fachowych, finansowych i solidności kupieckiej.

§ 4.

Podania o wpisanie do rejestru eksporterów należy składać do Ministerstwa Przemysłu i Handlu za pośrednictwem terytorialnie właściwych izb przemysłowo-handlowych przez Radę Handlu Zagranicznego R. P.

Do podania powinny być dołączone:

a) dokumenty, stwierdzające dane, wyszczególnione w § 2 niniejszego obwieszczenia, przy czym ocenę, czy pomieszczenia i urządzenia odpowiadają przepisom standaryzacyjno - technicznym, przeprowadza na zlecenie Rady Handlu Zagranicznego R. P. inspektorat standaryzacyjny;

b) deklaracja, w której eksporter zobowiązuje się: wywozić towar we własnym imieniu, przestrzegać przepisów standaryzacyjno-technicznych, poddać się ustalonym przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych sankcjom, które mogą być stosowane przez Radę Handlu Zagranicznego R. P. w przypadkach stwierdzenia uchybień standaryzacyjnych, stosować się do wszelkich zarządzeń, mających na celu dobro eksportu.

§ 5.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu wpisuje na zasadzie powyższych dokumentów firmę do rejestru eksporterów raków żywych słodkowodnych,

o czym zawiadamia firmę i Radę Handlu Zagranicznego R. P.

§ 6.

Do wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem przepisów, regulujących wywóz raków żywych słodkowodnych, powołany jest inspektorat standaryzacyjny Rady Handlu Zagranicznego R. P.

Inspektorat standaryzacyjny składa się:

1) z Głównego Inspektora, którego zatwierdza Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych, z pośród kandydatów, przedstawionych przez Radę Handlu Zagranicznego R. P.,
2) inspektorów, których zatwierdza Rada Handlu Zagranicznego R. P. na wniosek Głównego Inspektora.

§ 7.

Regulamin wykonywania czynności nadzorczych przez Głównego Inspektora i inspektorów ustala Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Rady Handlu Zagranicznego R. P.

§ 8.

Kontrola badanego towaru odbywa się zasadniczo doraźnie w siedzibie eksportera, przed lub w czasie pakowania raków, ponadto może się ona odbywać na stacjach nadawczych, węzłowych lub granicznych.

§ 9.

W przypadku stwierdzenia, że firma nie stosuje się do wymogów standaryzacyjno - technicznych, względnie zarządzeń mających na celu dobro eksportu, Ministerstwo Przemysłu i Handlu może odmówić firmie wydania zaświadczeń na wolny od cła wywóz raków żywych słodkowodnych.

§ 10.

Od wydawanych zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu mogą być pobierane opłaty na pokrycie kosztów wydawania zaświadczeń i wykonywania kontroli w myśl niniejszych przepisów.

Wysokość opłat ustala Ministerstwo Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 11.

Rada Handlu Zagranicznego przesyłać będzie do Ministerstwa Przemysłu i Handlu kwartalne sprawozdania, obejmujące całokształt działania w zakresie wywozu raków.

§ 12.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 sierpnia 1938 r. Nr 185, poz. 350).

Załącznik do obwieszczenia Min. Przem. i Handlu z dnia 12 sierpnia 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 578).

Seria A.

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU.
Państwowy Instytut Eksportowy.

Warszawa, dnia . . . . 193 . . r

ZAŚWIADCZENIE Nr . . . . . .

Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadcza, że wywożone przez firmę . . . .
. . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . .
raki żywe słodkowodne
wagi . . . . kg brutto (słownie . . . .
. . . . kg brutto)
mogą być zwolnione od cła wywozowego na podstawie uwagi 2 do grupy III dla poz. 31e taryfy celnej wywozowej, ustalonej rozporządzeniem z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) i uzupełnionej rozporządzeniem z dnia 29 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 461).

Zaświadczenie niniejsze ważne jest od . . . . do . . . . ,
przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej

M. P.

DYREKTOR:

Seria A.

. . . . , dnia . . . . . 193 . . r.
Nr . . . . .

Do
Ministerstwa Przemysłu i Handlu
Państwowy Instytut Eksportowy
w Warszawie.

Urząd Celny w . . . .
stwierdza, że dnia . . . . 193 . . r.
przy pozycji rejestru wywozu Nr . . . .
odprawił w wywozie . . . . kg brutto
raków żywych słodkowodnych, wysłanych przez firmę . . . . :
do (kraj przeznaczenia) . . . .
w wagonie Nr . . . .
na statku . . . .
zwalniając od cła wywozowego na podstawie odpowiedniego zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu

NACZELNIK URZĘDU CELNEGO:

M. P.

. . . .

Specyfikacja towaru (wypełnia eksporter).
ilość . . . . kóp
waga . . . . kg netto
gatunek szlachetne *) . . . .
długoszczypcowe *) . . . .
standart . . . .

*) Niepotrzebne skreślić.

579

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 30 lipca 1938 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 7 do 28 lipca 1938 r. umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr Nr	data wylosowania	Nr Nr	data wylosowania
681 —	7.VII. 1938 r.	14945 —	28.VII. 1938 r.
1330 —	28.VII. „	16108 —	7.VII. „
2367 —	21.VII. „	17602 —	14.VII. „
4604 —	21.VII. „	17918 —	7.VII. „
5665 —	14.VII. „	25896 —	28.VII. „
5836 —	28.VII. „	29183 —	21.VII. „
6564 —	28.VII „	29298 —	14.VII. „
6583 —	21.VII. „	30213 —	14.VII. „
6768 —	28.VII. „	31656 —	14.VII. „
6861 —	14.VII. „	33119 —	7.VII. „
7351 —	7.VII. „	35060 —	7.VII. „
10715 —	14.VII. „	36409 —	21.VII. „
11453 —	21.VII. „	38057 —	21.VII. „
12505 —	28.VII. „	39144 —	7.VII. „

wz. Dyrektora Urzędu Długów Państwa:
(—) *Z. Dziewanowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 sierpnia 1938 r. Nr 179, poz. 334).

580

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 4 sierpnia 1938 r.

w sprawie umorzenia I raty $4^{1}/_{2}\%$ Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1938 r. o ustaleniu wysokości emisji i planu umorzenia $4^{1}/_{2}\%$ Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r. (Dz. U. R. P. nr 52, poz. 408) zostały umorzone w dniu 1 sierpnia 1938 r. w drodze skupu z wolnej ręki obligacje $4^{1}/_{2}\%$ Wewnętrznej Pożyczki Państwowej z 1937 r. na łączną sumę nominalną 4.904.400 zł o numeracji następującej:

nr nr od do	szt.
Po 1000 zł—lit. C.	
49265— 49300	36
51632— 51645	14
61342— 61350	9
93238— 93240	3
93839— 93840	2
94715— 94720	6
94770— —	1
96287— 96400	114
96457— 96500	44
97745— 97750	6
97971— 98000	30
109874—109880	7
214935—214950	16
217888—217890	3
217970—217972	3
217974—217976	3
225191—225200	10
226847—226900	54
227900— —	1
227975— —	1
Razem	363
Po 500 zł—lit. C	
12871— 12900	30
22045— 22050	6
25402— 25450	49
25474— 25500	27
25955— 25960	6
27012— —	1
27063— 27064	2
27121— 27140	20
27402— 27427	26
28801— 28900	100
29743— 29750	8
33946— —	1
35001— 35005	5
35038— —	1
35257— 35300	44
38096— 38100	5
38296— 38300	5
41994— 41995	2
42054— 42060	7
58704— 58710	7
58736— 58760	25
58789— 58791	3
58793— 58796	4
59292— 59298	7
59701— 59744	44
Razem	435
Po 100 zł—lit. C	
64501— 65000	500
88001— 88500	500
89501— 90000	500
92501— 94000	1500
95501— 96000	500
97501— 98500	1000
101001—101500	500
103001—103500	500
104001—105000	1000
107501—108000	500
109001—110000	1000
110501—111500	1000
112001—112500	500
113001—113500	500
114001—116000	2000
116501—120500	4000
121001—126000	5000
129001—130000	1000
130501—130739	239
131001—132000	1000
134001—136000	2000
137001—145000	8000
146001—147500	1500
152501—153000	500
163001—163500	500
164001—164500	500
166501—167500	1000
170001—171000	1000
172001—174000	2000
174501—175000	500
178001—179000	1000
180001—181000	1000
193501—194000	500
Razem	43239

wz. Dyrektora Urzędu Długów Państwa:
(—) *Z. Dziewanowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 sierpnia 1938 r. Nr 180, poz. 335).

581

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 sierpnia 1938 r.

w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii III 4% państwowej renty złotej.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 stycznia 1938 r. o wypuszczeniu III serii 4% państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 30) zostało w dniu 1 sierpnia 1938 r. wylosowanych do umorzenia 20 obligacji po 10.000 zł w złocie każda, na ogólną sumę nominalną 200.000 zł w złocie, oznaczonych następującymi numerami:

Nr Nr	76	Nr Nr	833
	82		1281
	229		1429
	257		1474
	284		1491
	378		1887
	399		2050
	403		3378
	497		4172
	680		4460

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 sierpnia 1938 r. Nr 179, poz. 333).

582

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 512. (do art. 52,58, 84, 111 u.o.s.) Układ, zawarty w myśl art. 92 ust. 4 ustawy z dnia 23.III. 1933 r. o częściowej zmianie samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294), między właścicielem nieruchomości, która tworzyła (obecnie zniesiony) obszar dworski, a gminą — celem uregulowania publiczno-prawnych oraz majątkowych praw i obowiązków — podlega następującym opłatom stemplowym:

1) opłacie w wysokości 4% (wraz z 10% dodatkiem i 2% dodatkiem komunalnym) w myśl art. 52 pkt 1 i 58 ust. 1 u. o. s. od przewidzianego w układzie oddania gminie na własność nieruchomości (§ 30 ust. 5 oraz § 34 ust. 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2.VIII. 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 688);

2) opłacie w wysokości 0,5% w myśl art. 84 u. o. s. od ustanowienia hipoteki celem zabezpieczenia odszkodowania, należnego gminie — według układu — **w gotówce;** za podstawę wymiaru bierze się kwotę odszkodowania gotówkowego;

3) opłacie w wysokości 3 zł w myśl art. 111 ust. 2 u. o. s. od mieszczącego się w układzie pełnomocnictwa do przewłaszczenia na gminę nieruchomości, o której mowa pod 1).

Przewidziana w art. 92 ust. 4 powołanej ustawy decyzja wydziału powiatowego podlega opłacie stemplowej w wysokości 4% (wraz z 10% dodatkiem oraz 2% dodatkiem komunalnym) w myśl art. 52 pkt 6 u. o. s., o ile ustala, że tytułem odszkodowania ma gmina otrzymać nieruchomość.

Okoliczność, że zniesienie obszaru dworskiego oraz ustalenie odszkodowania są czynnościami z zakresu prawa **publicznego** ma znaczenie dla zakresu opłat stemplowych tylko o tyle, że nie podlega opłacie stemplowej zawarte w układzie **zobowiązanie** do uiszczenia odszkodowania w gotówce. O ile natomiast układ przewiduje przejście własności nieruchomości, oraz o ile zawiera ustanowienie hipoteki i pełnomocnictwa, o tyle wykracza poza ramy prawa publicznego, a stwarza dodatkowo stan rzeczy, podlegający normom prawa **prywatnego.** Postanowienia zatem, układu, należące do tej drugiej kategorii, podlegają opłatom stemplowym.

Z art. 3 ustawy z dnia 31 marca 1938 r. o należnościach gmin z tytułu rozliczenia z właścicielami zniesionych obszarów dworskich (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 209) nie wynika zwolnienie od opłat wyżej wymienionych. Powołany bowiem przepis zwalnia od danin publicznych jedynie wpisy hipoteczne (L. D. V. 15620/5/38).

583

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 sierpnia 1938 r.

L. D. I. 4358/3/38

w sprawie wykładni art. 80 pkt b. prawa karnego skarbowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

W związku z powstałymi wątpliwościami przy stosowaniu art. 80 lit. b. **prawa karnego skarbowego** (p. k. s.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Przepis ten warunkując dokonanie czynu „w zakładzie handlowym" czyni karalnym przechowywanie oraz sprzedaż napojów alkoholowych i spirytusu w stanie innym niż wypuszczono do obrotu.

a) **„Przechowywanie"** w zakładzie handlowym napoi w innym stanie, niż wypuszczone do obrotu wskazuje, niezależnie od winy personelu pomocniczego, co najmniej na niedbalstwo osoby, która posiada zezwolenie władzy skarbowej na sprzedaż napojów spirytusowych pod warunkiem nieodstępowania zezwolenia innym (ust. 1 § 311 rozp. 1932 r. p. 746 i § 1 pkt 11 rozp. 1933 r. p. 12/34) i prowadzenia sprzedaży osobiście (ust. 2 § 311 pow. rozp.). Jest to postać winy nieumyślnej (art. 4 p. k. s.). Wyjątek od odpowiedzialności byłby nader kazuistyczny, jak n. p. szczególny podstęp pracownika, który w ukryciu przed pryncypałem sprzedałby w jego zakładzie na własny rachunek własne wódki lub skradzione pryncypałowi i przez siebie fałszowane.

b) W zakresie **„sprzedaży"** — to i ta jest dokonywana w zakładzie uprawnionego, a kupno-sprzedaż jest zawierane między klientem a uprawnionym posiadaczem zakładu, który jest stroną sprzedającą choćby z upoważnienia uprawnionego działał pracownik zakładu (pełnomocnictwo). Nietylko niestaranny dobór współpracowników (culpa in eligendo) przez prowadzącego osobiście sprzedaż, lecz już brak z jego strony samego należytego dozoru nad personelem uzasadnia odpowiedzialność z winy nieumyślnej. Nie wyłącza to odpowiedzialności pracownika, który sprzedaży dokonał (wina umyślna), lub mając poruczony dozór nad resztą personelu zezwolił na sprzedaż (wina umyślna), lub zaniedbawszy dozoru do sprzedaży dopuścił (wina nieumyślna).

2) Osobnego omówienia wymaga t. zw. **zastępstwo** do prowadzenia zakładu, zastępstwo w ścisłym i pełnym tegoż pojęciu, więc z zaniechaniem przez koncesjonariusza prowadzenia sprzedaży osobiście stale i bezpośrednio, a chyba tylko doraźnie, informacyjnie, aby stwierdzić czy zastępca nie naraża koncesjonariusza na odpowiedzialność, o jakiej mowa w ust. 2 § 311 pow. rozp. Takie pełne zastępstwo nie pokrywa się z pojęciem szerszym zastępstwa, o jakim mowa w art. 30 §§ 1 i 2 p. k. s.

W tej materii należy odróżnić następujące wypadki:

a) W myśl § 311 ust. 2 rozp. 1932 (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 746) w brzmieniu § 1 pkt 11 rozp. 1933 (Dz. U. R. P. 1934 Nr 3, poz. 12) uprawniony do sprzedaży napojów alkoholowych jest obowiązany prowadzić sprzedaż osobiście. Wyręczanie się przeto zastępcą (bez zezwolenia władzy), choćby bez maskowanego tym odstąpienia koncesji, jest już samo zaniedbaniem i uzasadnia przypisanie uprawnionemu winy nieumyślnej, niedbalstwa za zaniedbanie zupełne dozoru osobistego, bezpośredniego i stałego, choćby w wyborze zastępcy był tak staranny, że nie można mu przypisać culpa in eligendo. Wyręczanie się takim zastępcą stoi narówni z wyręczaniem się personelem innym, a z zaniedbaniem osobistego wykonywania koncesji.

b) Inaczej przedstawia się sytuacja w obliczu prawa karnego, gdyż władza skarbowa zezwoliła na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę i jego zatwierdziła. Zezwolenie na sprzedaż hurtową lub detaliczną może być wydane osobie fizycznej lub **prawnej.** W ostatnim wypadku trudno sobie wyobrazić prowadzenie zakładu przez dyrekcję czy inny zarząd osoby prawnej, jako całość często z kilku osób złożoną. Jednak i w takim razie z powodu naruszenia przepisów tylko osoby fizyczne mogą ponosić odpowiedzialność karną za winę umyślną lub nieumyślną (art. 4 p. k. s.), natomiast osoba prawna, której imieniem działają, będzie posiłkowo odpowiedzialna według zasad art. 30 p. k. s. Z powyższego należy przypuszczać, że mimo istotnej zmiany brzmienia ust. 2 § 311 rozp. 1932 poz. 746 na obecnie obowiązujące (1933, poz. 12/34), tj. zmiany obligatoryjności zastępcy, gdy uprawnioną jest osoba prawna, na swobodne uznanie czy władza skarbowa zgodzi się na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę, regułą będzie wykonywanie koncesji służącej osobie prawnej przez zastępcę, zatwierdzonego przez władzę skarbową. Może nim być także jeden z członków zarządu osoby prawnej. Zastępca będzie karnie odpowiedzialny na ogólnych zasadach (art. 4 i 80 lit. „b" p. k. s.) — osoba prawna posiłkowo według art. 30 p. k. s. Dyrektorzy czy inny zarząd osoby prawnej, przedstawiając jednak zastępcę, mogą odpowiadać za czyn przezeń popełniony w razie culpa in eligendo jako za przestępstwo nie-

umyślne, n. p. zataiwszy, że proponowany zastępca jest oszustem lub niedołożywszy w wywiadzie o nim staranności, czy ma potrzebne kwalifikacje i jest godny zaufania.

Rozpatrując zagadnienie należało wyjść z założenia, że rozporządzenie, nakładając na koncesjonariuszy obowiązki, z których, w razie ich niespełnienia, można ustalić winę w rozumieniu winy nieumyślnej (patrz wyżej jak 2) a) i b) in fine), nie może zmienić przepisu ustawy karnej co do warunków powstania winy umyślnej i nieumyślnej (art. — 4 p. k. s. i 14 k. k.; art. 38 p. k. s.). Przepisu § 311 ust. 2 rozp. 1932 poz. 746 w brzmieniu § 1 pkt 11 rozp. 1933 poz. 12/34 nie należy przeto wykładać jako zmianę prawa karnego, niedopuszczalną w trybie poza ustawodawczym. Zezwolenie bowiem władzy na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę i zatwierdzenie jego jest zwolnieniem koncesjonariusza od obowiązku prowadzenia sprzedaży osobiście, jak to jest widoczne ze związku zdań ustępu 2 § 311 pow. rozp. powoduje te konsekwencje: prawo karne skarbowe nie przewiduje karalności czynu niezależnie od winy umyślnej lub przynajmniej nieumyślnej; brak winy nie wyłącza jednak odpowiedzialności posiłkowej za grzywny i koszty postępowania pod warunkami art. 30 p. k. s. Odpowiedzialność bezwzględna koncesjonariusza o jakiej mowa w powołanym § 311 ust. 2, może przeto dotyczyć tylko prawa cywilnego i prawa administracyjnego i powodować skutki w tych prawach przewidziane.

c) Sytuacja prawna nie jest inna niż w wypadku pod 2 „b" gdy władza skarbowa zezwoliła upoważnionej osobie **fizycznej** na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę zatwierdzonego.

3) Rezultat powyższych rozważań streścić można w następujących trzech tezach:

a) koncesjonariusz będzie z reguły karalny w razie przechowywania w jego zakładzie lub sprzedaży napojów alkoholowych wbrew art. 80 lit. „b" p. k. s. (co najmniej wina nieumyślna), jeśli nie uzyskał od władzy skarbowej zezwolenia na wykonywanie sprzedaży przez zastępcę zatwierdzonego;

b) w razie uzyskania zezwolenia władzy skarbowej na wykonywanie sprzedaży przez zastępcę zatwierdzonego, koncesjonariusz podlegałby karze wyjątkowo, z reguły byłby tylko odpowiedzialny posiłkowo według art. 30 p. k. s.;

c) niezależnie od odpowiedzialności karnej osób, wskazanych pod a i b, podlega karze również faktyczny sprawca występku, jakim może być pracownik zakładu handlowego (subiekt, kelner, sprawujący dozór nad personelem).

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths,*
Naczelnik Wydziału.

584

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 sierpnia 1938 r.

L. D. I. 4152/3/38

w sprawie obliczania podstawy wymiaru grzywien orzekanych za naruszenie przepisów prawa celnego.

Do
wszystkich Dyrekcji Ceł i urzędów celnych.

W dniu 30 kwietnia 1938 r. Sąd Najwyższy powziął w składzie siedmiu sędziów następujące postanowienie:

„Zarówno pod rządem u. k. s. z r. 1932, jak i pod rządem obecnie obowiązującego prawa karnego skarbowego (p. k. s. z dn. 3.XI. 1936 r.) przy obliczaniu należności celnych, stanowiących podstawę wymiaru kary pieniężnej (grzywny) nie można stosować niższych stawek konwencyjnych".

W orzeczeniu tym zawarta jest wykładnia spornego dotąd w praktyce zagadnienia, czy można stosować niższe stawki (konwencyjne lub umowne) przy obliczaniu należności, stanowiących podstawę wymiaru grzywny.

Wspomniane orzeczenie zapadło w związku ze sprawą karną skarbową Kopela Lachmana i innych, oskarżonych o przemyt tj. o przestępstwo z art. 45 u. k. s. (art. 44 p. k. s.).

Podając o powyższym do wiadomości, zmienia się jednocześnie ostatni ustęp okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 24 maja 1937 r. L. D. I. 5206/2/37 (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr 14/37, poz. 446) w następujący sposób:

„Natomiast przy obliczaniu podstawy wymiaru grzywien od towarów wprowadzonych do kraju drogą nielegalną (art. 45 u. k. s. z r. 1932 i art. 44 p. k. s. z r. 1936) należy wyłącznie stosować stawki kolumny pierwszej taryfy celnej".

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths.*
Naczelnik Wydziału.

585

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 sierpnia 1938 r.

L. D. III. 7781/4/38

w sprawie oprocentowania nadpłat oraz obliczania odsetek od zaległości pokrywanych nadpłatami.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów Skarbowych (Opłat Stemplowych).

I. W myśl art. 211 ordynacji podatkowej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 134) przepisy art. 125 § 2 ordynacji podatkowej nie dotyczą kwot nadmiernie lub nienależnie wpłaconych przed wejściem w życie ordynacji podatkowej. Zdarzają się jednak przypadki, że kwota nienależnie lub nadmiernie wpłacona przed wejściem w życie ordynacji podatkowej zostanie po wejściu w życie tejże ordynacji przerachowana na inną należność płatnika, w której wskutek uchylenia względnie obniżenia wymiaru powstanie nadpłata spowodowana właśnie wspomnianym przerachowaniem. Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych, czy w tym drugim przypadku nadpłata podlega oprocentowaniu, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że dzień przerachowania nadpłaty na inne należności płatnika traktować należy jako dzień faktycznego uiszczenia przez płatnika danej należności. Skoro więc w tej należności powstanie nadpłata, którą spowodowało uskutecznione po wejściu w życie ordynacji podatkowej przerachowanie kwot nienależnie lub nadmiernie wpłaconych przed wejściem w życie ordynacji tj. przed 1 października 1934 r.—nadpłata ta przy zaistnieniu warunków przewidzianych w art. 125 § 2 O. P. i § 106 rozporządzenia wykonawczego do O. P. podlega oprocentowaniu.

II. Zarazem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że od chwili ogłoszenia niniejszego okólnika w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu, przy przerachowywaniu nadpłat na inne zaległości płatnika w podatkach państwowych z dodatkami i w innych daninach publicznych, odsetki od tych zaległości obliczać należy nie po dzień przerachowania nadpłaty, lecz po dzień ujawnienia nadpłaty tj. po dzień, w którym wydane zostało orzeczenie władzy, w związku z którym wynikła nadpłata. Oprocentowanie zaś podlegającej przerachowaniu nadpłaty oblicza się od ostatnio dokonanych uiszczeń, które spowodowały nadpłatę za pełną ilość dni z wyłączeniem dnia ujawnienia nadpłaty. W związku z tym skreśla się wyraz („przerachowania") w ust. 6 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 24 kwietnia 1935 r. L. D. III. 19471/3/35 w sprawie oprocentowania nadpłat (Dz. U. Min. Sk. Nr 12, poz. 292).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

586

OKÓLNIK C 159 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 sierpnia 1938 r.

L. D. IV. 20764/3/38

w sprawie Umowy Gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Berlinie dnia 1 lipca 1938 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z mającym nastąpić w najbliższym czasie tymczasowym wprowadzeniem w życie postanowień Umowy Gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Berlinie dnia 1 lipca 1938 r., Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Data, od której postanowienia Umowy Gospodarczej polsko - niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. zaczną obowiązywać, będzie wskazana w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o tymczasowym wprowadzeniu jej w życie, ogłoszonym w Dzienniku Ustaw R. P.

2) Z chwilą wejścia w życie Umowy Gospodarczej polsko - niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. stracą moc obowiązującą następujące umowy zawarte między Polską a Niemcami oraz pomiędzy Polską a dawnym Państwem Związkowym Austrią:

a) Umowa Gospodarcza z dnia 4 listopada 1935 r. między Polską a Rzeszą Niemiecką (Dz. U. R. P. Nr 83 z 1935 r., poz. 512);

b) Porozumienie z dnia 18 lipca 1936 r. dotyczące uzupełnienia Umowy Gospodarczej między Polską a Niemcami z dnia 4 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 68 z 1936 r., poz. 491);

c) Umowa z dnia 20 lutego 1937 r. w sprawie przedłużenia Umowy Gospodarczej między Polską a Niemcami (Dz. U. R. P. Nr. 14 z 1937 r., poz. 93);

d) Porozumienie dodatkowe z dnia 29 listopada 1937 r. do Umowy o przedłużeniu Umowy Gospodarczej z dnia 4 listopada 1935 r. między Polską a Niemcami (Dz. U. R. P. Nr 84 z 1937 r., poz. 610);

e) Konwencja handlowa z dnia 11 października 1933 r. między Polską a Austrią (Dz. U. R. P. Nr. 2 z 1935 r., poz. 11);

f) Układ dodatkowy z dnia 29 lipca 1936 r. do Konwencji handlowej z 11 października 1933 r. między Polską a Austrią (Dz. U. R. P. Nr 69 z 1936 r., poz. 496).

3) Umowa Gospodarcza polsko-niemiecka z dnia 1 lipca 1938 r., która dotyczy obecnego terytorium Rzeszy Niemieckiej (tj. również b. Austrii), zawiera klauzulę największego uprzywilejowania w dziedzinie celnej (art. 2 Umowy). Pod tym względem istniejący obecnie stan rzeczy, oparty na dotychczas obowiązujących traktatach handlowych między Polską a Niemcami oraz Polską a b. Austrią, pozostanie zatem bez zmiany.

4) Towary niemieckie wymienione w liście załączonej do Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dn. 1 lipca 1938 r. (Załącznik B) podlegać będą cłom konwencyjnym w tej liście wskazanym.

5) Istniejąca dotychczas specjalna kontrola obrotu towarowego polsko-niemieckiego nie ulegnie wskutek wprowadzenia Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. zmianie. Należy rozumieć, iż obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1937 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 3 z 1937 r., poz. 78) oraz obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1937 r. w sprawie nowych wzorów świadectw rozrachunkowych, przeznaczonych dla kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6 z 1937 r., poz. 171) dotyczą, od chwili wejścia w życie Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r., obecnego terytorium Rzeszy Niemieckiej (tj. również b. Austrii).

6) Dotychczasowy tryb postępowania przy wykonywaniu specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego pozostanie po wejściu w życie Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. nie zmieniony. Miarodajną w tym przedmiocie pozostanie nadal instrukcja Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1727/3/37 r. z dnia 22 stycznia 1937 r. o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3 z 1937 r., poz. 81) z uzupełnieniem i zmianą wprowadzonymi okólnikami Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 7851/3/38 z dnia 28 marca 1938 r. (Dz, Urz. Min. Sk. Nr 10 z 1938 r., poz. 275) oraz L. D. IV. 13650/3/38 z dnia 13 lipca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20 z 1938 r., poz. 487).

Postępowanie przewidziane przez wspomnianą instrukcję należy od chwili wejścia w życie Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. stosować do towarów pochodzących z obecnego terytorium Niemiec (tj. również z b. Austrii).

7) Pozwolenia na przywóz towarów, wydane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, w których jako kraj pochodzenia towaru wskazana jest Austria, należy honorować i stosować do towarów niemieckich z b. Austrii do czasu terminu ważności, wskazanego w pozwoleniu, tj. ewentualnie również po wejściu w życie Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. Jednocześnie jednak do towarów tych, od chwili wejścia w życie wspomnianej umowy, należy stosować postępowanie odnoszące się do kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego, tj. wymagać przedstawienia świadectwa rozrachunkowego, ustanowionego dla obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

8) Przewidziane w postanowieniach art. 9 Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. zwolnienia od ceł w obrocie warunkowym (które w niczym nie odbiegają od postanowień poprzedniej umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4 listopada 1935 r.) należy stosować, jak dotychczas, na zasadzie pozwoleń wydawanych przez właściwe władze celne w trybie ustalonym w obowiązujących przepisach celnych.

9) Uprawnione w myśl art. 11 ust. 2 Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r. do wystawiania świadectw pochodzenia, oprócz urzędów celnych, niemieckie instytucje gospodarcze (izby przemysłowo-handlowe, Hauptabteilung II der Landesbauernschaften, urzędy handlu zagranicznego, izby rzemieślnicze) nie są władzami państwowymi, a zatem świadectwa pochodzenia przez nie wystawiane podlegają wizowaniu przez polskie placówki dyplomatyczne lub konsularne w Niemczech.

10) Z chwilą wejścia w życie Umowy Gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 1 lipca 1938 r.:

a) wyjaśnienia zawarte w okólniku T 25 Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 23702/2/35 z dnia 25 września 1935 r. w sprawie stosowania ulg konwencyjnych do towarów objętych poz. 1197 p. 3 lit. b (laski, kije do parasoli) i poz. 1198 p. 1 (rączki do parasoli i lasek) taryfy celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 27 z 1935 r., poz. 603) należy rozumieć jako dotyczące stawek celnych konwencyjnych ustanowionych przez Umowę Gospodarczą polsko-niemiecką z dnia 1 lipca 1938 r.;

b) uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 6523/2/36 z dnia 16 marca 1936 r. w sprawie stosowania stawki konwencyjnej do fornierów nieklejonych wykonanych z drewna orzechowego, kasztanowego i czeczotowego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9 z 1936 r., poz. 284);

c) okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 8154/3/36 z dnia 23 kwietnia 1936 r. w sprawie warunków stosowania ceł konwencyjnych do wyrobów porcelanowych, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11 z 1936 roku, poz. 357) pozostaje nadal w mocy;

d) wykaz granicznych miejsc przejściowych, wyznaczonych do przywozu drobiu z Polski do Niemiec, podany do wiadomości okólnikiem Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 25343/3/36 z dnia 21 listopada 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32 z r. 1936, poz. 966) nie ulega na razie zmianie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

587

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 16200/5/38

w sprawie opłat stemplowych od umów najmu lokali, zawieranych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne Belgii.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, urzędów opłat stemplowych, oraz tych urzędów skarbowych, którym poruczono wymiar opłat stemplowych.

Belgijskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadomiło Poselstwo R. P. w Brukseli, że przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne państw obcych nie są zwalniane od opłat stemplowych przy zawieraniu umów najmu pomieszczeń na terenie Belgii.

Wobec powyższego uwolnienie osobiste od opłat stemplowych, przewidziane w ust. 4 art. 88 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404), nie ma zastosowania do umów najmu lokali, zawieranych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne Belgii.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski
Naczelnik Wydziału.

588

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 20719/3/38

w sprawie podatku od nieruchomości, należących do seminariów duchownych.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 30 maja 1938 r. L. Rej. 900/36 w sprawie ze skargi Rzymsko-Katolickiego Seminarium Duchownego w Wilnie.

— — — — — — — — — — — — — — —

Skarga, opierając się na art. XV Konkordatu z 10 lutego 1925 r. poz. 501 Dz. Ust. zarzuca, że wyżej wymieniony dom jest wolny od podatku od nieruchomości, a to ponieważ stanowi on własność Seminarium Duchownego, a prócz tego ponieważ dochody z tego domu, służąc na potrzeby Seminarium, a zatem skoro Seminarium ma za zadanie kształcenie kapłanów, na potrzeby wchodzące w zakres celów kultu religijnego. Zaznaczyć należy, że, jak wynika z akt sprawy, opodatkowany dom jest zamieszkały przez postronnych lokatorów za czynszem.

Nietrafnym jest pogląd skargi, wg. którego dostatecznym warunkiem wolności podatkowej, przewidzianej w art. XV Konkordatu, jest już samo należenie domu do Seminarium Duchownego. O ile bowiem przepis powyższy przewiduje wyjątek od obowiązku podatkowego specjalnie dla seminariów duchownych — to nie dla budynków należących do tych seminariów, lecz na seminaria zajętych. Wskazuje na to sama treść wspomnianego art. XV, który w ogóle określa przedmioty zwolnień podatkowych wg. ich celu względnie przeznaczenia, a nie według osoby właściciela, a natomiast na wstępie stanowi zasadę, że ze względu na osobę właściciela żadne ulgi podatkowe osobom duchownym i zakonnym nie przysługują.

O ile skarga zarzuca, że cel kształcenia przyszłych kapłanów, względnie cel prowadzenia Seminarium duchownego, na który są bezspornie obracane dochody z opodatkowanej nieruchomości, jest celem kultu religijnego w sensie art. XV Konkordatu i że z tego względu spełniony jest warunek przewidzianego w tym artykule zwolnienia podatkowego — to zarzut ten jest nietrafny.

— — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym oraz wszystkim urzędom skarbowym udziela się do wiadomości.

za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski
Naczelnik Wydziału.

589

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 10632/1/38

w sprawie odliczalności podatków i świadczeń od dochodu, obliczonego na podstawie ogólnych norm szacunkowych dochodowości gruntów.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z zachodzącymi wątpliwościami, jakie spośród wymienionych w pkt 5 ust. (1)

art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) podatków i świadczeń przymusowych są już uwzględnione w ogólnych normach dochodowości gruntów (§ 19 rozp. wyk. do O. P.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Szczegółowe wyliczenie wszystkich podatków i świadczeń, uwzględnionych w ustalonych normach dochodowości gruntów, nie jest możliwe, wobec czego przy rozpatrywaniu tego zagadnienia oprzeć się należy — jako na jedynym kryterium — na przepisie § 19 rozp. wyk. do O. P., który, jako mieszczące się w ogólnych normach dochodowości gruntów, a tym samym nie odliczalne od dochodu ustalonego na podstawie tych norm — uważa bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe, przymusowe lub ustawowe świadczenia pieniężne i bezpłatne świadczenia przymusowe, które w danym okręgu lub danej strefie są od gruntów powszechnie pobierane.

Zagadnienie więc sprowadza się w głównej mierze do wyjaśnienia, co rozumieć należy pod **powszechnością** pobierania podatku lub świadczenia w danym okręgu wymiarowym lub danej strefie. Wobec tego jednak, że ogólne normy szacunkowe dochodowości gruntów są na obszarze całego Państwa ustalane wyłącznie dla stref, a nie dla całych okręgów wymiarowych, zagadnienie sprowadza się do wyjaśnienia powszechności pobierania podatku lub świadczenia **w danej strefie.**

Jako powszechność poboru jakiegokolwiek z wymienionych w pkt 5 ust. (1) art. 10 u. p. d. podatków lub świadczeń w danej strefie rozumieć należy ustawowe obciążenie podatkiem lub świadczeniem — w roku kalendarzowym względnie operacyjnym (gospodarczym), poprzedzającym rok podatkowy — w zasadzie wszystkich gruntów miejscowości, zaliczonych do jednej strefy.

Ustawowe zwolnienia niektórych gruntów od podatku lub świadczenia oraz pobór podatku lub świadczenia w niejednakowej wysokości nie przeczą pojęciu powszechności podatku lub świadczenia.

W tym rozumieniu powszechnie pobieranym w danej strefie będzie np. państwowy podatek gruntowy, pobierany na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593), gdyż obciąża on w zasadzie wszystkie grunty, niezależnie przy tym od tego, że na mocy art. 2 dekretu niektóre grunty są od podatku zwolnione, a na mocy art. 7 grunty położone w jednej strefie mogą być obciążone podatkiem w rozmaitej wysokości. Również powszechnie pobieranym w danej strefie będzie np. dodatek komunalny do państwowego podatku gruntowego, pobierany na mocy art. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454), o ile nastąpiła uchwała związku samorządowego w sprawie poboru tego dodatku dla terenu całej strefy, pomimo, że wysokość tego dodatku może być w każdym roku inna; samoistny podatek wyrównawczy dla gmin wiejskich, pobierany na mocy ustawy z dnia 27 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104), o ile podatek ten obciąża w roku kalendarzowym względnie operacyjnym (gospodarczym), poprzedzającym rok podatkowy, wszystkie grunty danej strefy itd.

Odliczalnymi natomiast od dochodu, obliczonego na podstawie ogólnych norm dochodowości, będą np. specjalne opłaty drogowe (od adjacentów — Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 6, poz. 32), które są pobierane jedynie od właścicieli gruntów, którym urządzenia drogowe przynoszą specjalne korzyści gospodarcze lub udogodnienia, jak również wymieniony wyżej samoistny podatek wyrównawczy, o ile podatek ten pobierany będzie nie we wszystkich gminach, zaliczonych do danej strefy, lecz tylko w niektórych itd.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) K. Janczewski,
Naczelnik Wydziału.

590

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 21452/1/38

w sprawie czasowego ograniczenia egzekucji u właścicieli gospodarstw wiejskich.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich urzędów skarbowych.

Na czas do dnia 15 października b. r. zarządzam następujące ograniczenia w egzekucji należności podatkowych oraz wszelkich innych należności tak państwowych, jak i zgłoszonych przez wszystkich innych wierzycieli, u właścicieli gospodarstw wiejskich:

1) w stosunku do właścicieli gospodarstw wiejskich, dla których wymiar podatku gruntowego za rok 1938 (obie raty — bez dodatków komunalnych) nie przekracza kwoty 60 zł, należy wstrzymać wszelkie czynności egzekucyjne od zajęcia począwszy;

2) w stosunku do właścicieli gospodarstw wiejskich, dla których wymiar podatku gruntowego za rok 1938 (obie raty — bez dodatków komunalnych) przekracza 60 zł, należy w tym okresie wysyłać jedynie upomnienia oraz dokonywać zajęć ruchomości, nie wyłączając nadwy-

żek ziemiopłodów i inwentarza (z wyjątkiem żyta i pszenicy przeznaczonych pod zastaw rejestrowy dla kredytu zbożowego) oraz zajęć wierzytelności. Inne czynności egzekucyjne będzie można wykonać dopiero po dniu 15 października b. r. Ograniczenie dalszych kroków egzekucyjnych — poza zajęciem — jednakże nie odnosi się do tych właścicieli gospodarstw wiejskich, którym wymierzono podatek gruntowy za rok bieżący w kwocie, przekraczającej 60 zł, a których zaległości z wymiarów prawomocnych w podatku gruntowym lub innych daninach państwowych i komunalnych przekraczają ostatni roczny wymiar chociażby w jednej z tych danin. U tych właścicieli należy stosować nawet w okresie przed 15 października b. r. — z zachowaniem ograniczeń, wypływających z § 81 ust. 3 P. E. — dalsze kroki egzekucyjne po zajęciu aż do sprzedaży licytacyjnej włącznie, jednakże tylko w stosunku do innych, poza ziemiopłodami i inwentarzem ruchomości; i u tej zatem kategorii gospodarstw wiejskich nie wolno pozbywać w tym okresie w drodze licytacji lub w inny sposób ziemiopłodów i inwentarza, chociażby stanowiły one nadwyżkę.

Zajęć egzekucyjnych należy dokonywać przede wszystkim u tych właścicieli gospodarstw wiejskich, którzy posiadają poważniejsze zaległości, a w szczególności u płatników opornych.

Przypominam treść okólnika z dnia 25 maja 1936 r. L. D. V. 6504/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 470) w sprawie egzekucji u rolników.

Polecam wreszcie przyśpieszyć załatwienie ewentualnie zalegających jeszcze podań rolników o ulgi z tytułu klęsk żywiołowych.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

591

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 sierpnia 1938 r.

L. D. V. 21043/3/38

w sprawie przedawnienia prawa do dodatkowego wymiaru podatku od nieruchomości.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 9 czerwca 1938 r. L. Rej. 521/36 i 522/36.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Kwestią sporną w obu sprawach jest, czy przedawnienie prawa dodatkowego wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1930 i 1931 określa się przepisami Ordynacji Podatkowej z roku 1934, przewidującymi pięcioletni okres przedawnienia, czy też przepisami obowiązującymi poprzednio, przewidującymi termin trzyletni — a mianowicie w warunkach niniejszej sprawy, gdzie wymiary zostały dokonane po wejściu w życie Ordynacji Podatkowej z r. 1934 (w roku 1935), a powodem ich — co między stronami nie jest sporne była ujawniona w roku 1935 okoliczność posiadania przez skarżącego w latach 1930 i 1931 nie opodatkowanego w owych latach obiektu podatkowego.

Otóż wg. brzmienia wymienionego przepisu „wymiary dodatkowe z przyczyn, zaszłych przed dniem wejścia w życie Ordynacji niniejszej, a ujawnione po tym dniu, mają być dokonywane w myśl przepisów niniejszej Ordynacji". Gdy zaś kwestie wymiarów dodatkowych regulują art. 104 i 105 Ordynacji i gdy w szczególności art. 105 przewiduje pięcioletni termin przedawnienia prawa wymiarów w ogóle — a więc i wymiarów dodatkowych — to w zasadzie prawo wymiarów dodatkowych, chociaż dotyczących lat poprzedzających wejście w życie Ordynacji, o ile tylko spełnione są warunki faktyczne, przewidziane w art. 208 § 3 Ordynacji, przedawnia się z upływem pięciu lat (licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy).

Jednakże art. 208 Ordynacji, jako przepis przechodni, ma na widoku unormowanie na przyszłość tych stanów prawnych, które w chwili wejścia w życie Ordynacji nie były jeszcze uregulowane w sposób definitywny. A zatem obejmuje on te jedynie wypadki, w których przedawnienie w chwili wejścia w życie Ordynacji Podatkowej jeszcze nie zapadło. Wyraźnie stwierdza to art. 210 § 1 tekstu Ordynacji Podatkowej, ogłoszonego obwieszczeniem z dnia 14 lutego 1936 r. poz. 134 Dz. Ust. (art. 208 a § 1 w brzmieniu dekretu z 14 stycznia 1936 r. poz. 13 Dz. Ust.).

Według art. 2 p. 1 ustawy z 17 grudnia 1931 r. poz. 877 Dz. Ust., obowiązującego do chwili wejścia w życie Ordynacji Podatkowej z r. 1934, prawo dodatkowego pociągania nieruchomości do podatku od nieruchomości było ograniczone do lat 3, bezpośrednio poprzedzających rok, w którym stwierdzono nowe okoliczności, powodujące dodatkowy wymiar. Skoro więc Ordynacja Podatkowa weszła w życie dnia 1 października 1934 r., to — w braku ujawnienia do tej chwili nowych okoliczności, o których wyżej mowa — w chwili tej nie było jeszcze przedawnione prawo władzy do wymiarów dodatkowych tylko odnośnie do lat podatkowych 1933, 1932 i 1931; natomiast prawo to co do lat poprzednich, a w szczególności co do roku 1930 było w dniu wejścia w życie Ordynacji już przedawnione. W odniesieniu więc do roku podatkowego 1930 nie mogły mieć zastosowania przepisy art. 208 § 3 Ordynacji Podatkowej oraz jej przepisy o nowym pięcioletnim przedawnieniu, a mianowicie § 105. Gdy zaś pozwana władza orzeczenie swoje odnośnie do dodatkowego wymiaru za ten rok 1930 oparła właśnie na tych przepisach, to orzeczenie to należało uznać za niezgodne z prawem.

Natomiast odmienna jest sytuacja, o ile chodzi o wymiar dodatkowy za rok 1931. Wobec nie przedawnienia w dniu wejścia w życie Ordynacji Podatkowej prawa władzy do dokonania dodatkowego wymiaru za ten rok — w myśl tego co już powiedziano wyżej — w tym wypadku prawo to określało się odtąd powołanymi przez pozwaną władzę przepisami Ordynacji (art. 105), a więc w roku 1935, w którym wymiaru dodatkowego dokonano, odnośne prawo przedawnione jeszcze nie było. W ten sposób co do orzeczenia, dotyczącego roku 1931, skarga okazuje się nieuzasadniona.

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym oraz wszystkim urzędom skarbowym udziela się do wiadomości.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski.*
Naczelnik Wydziału

592

INSTRUKCJA

z dnia 23 sierpnia 1938 r.

o stosowaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 477).

1.

Paragrafy, powołane w niniejszej instrukcji, oznaczają odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 477).

Zakres działania Kontroli Skarbowej.

2.

Według postanowień § 50 Kontrola Skarbowa wykonuje nadzór nad wszystkimi zakładami przemiału zboża, wytwórniami wyrobów mącznych oraz zakładami hurtowej i detalicznej sprzedaży mąki i kaszy, znajdującymi się w miastach wojewódzkich, powiatowych i wydzielonych, oraz nadzór nad tymi zakładami przemiału zboża i wytwórniami wyrobów mącznych, znajdującymi się w innych miastach i gminach wiejskich, które na rok 1938 wykupiły świadectwa przemysłowe od I—V kategorii włącznie.

Oprócz nadzoru nad wymienionymi zakładami, do obowiązków Kontroli Skarbowej należy nadzór nad wszelkiego rodzaju transportem (kołowym, kolejowym i wodnym) mąki i kaszy, który może być wykonywany również przy współudziale władz samorządowych lub organów Polskich Kolei Państwowych, niezależnie od nadzoru nad transportem tych produktów, wykonywanym przez organy władz administracji ogólnej.

3.

Celem objęcia nadzorem wszystkich przedsiębiorstw, o których mowa w p. 1, rejony Kontroli Skarbowej zwrócą się niezwłocznie do właściwych starostw i urzędów skarbowych o nadesłanie wykazów tych przedsiębiorstw z wyjątkiem zakładów detalicznej sprzedaży mąki i kaszy.

Nadzór nad zakładami przemiału zboża.

4.

Nadzór nad zakładami przemiału zboża polega na dokonywaniu rewizyj obrachunkowych i dorywczej kontroli.

5.

Przy rewizji obrachunkowej zakładu przemiału zboża należy:

1. sprawdzić na podstawie księgi obrachunkowej i załączonych do niej dokumentów:
   a) ilość zboża (żyta, pszenicy i jęczmienia), otrzymaną przez zakład przemiału,
   b) ilość zboża, wziętą do przemiału,
   c) ilość mąki (żytniej, pszennej i jęczmiennej) i kaszy (pszennej i jęczmiennej), otrzymaną z przemielonego zboża, przy uwzględnieniu normalnego rozkurzu podczas mielenia,
   d) ilość mąki i kaszy, wydaną z zakładu przemiału do obrotu gospodarczego i do obrotu handlowego (wewnątrz kraju), wysłaną za granicę lub na obszar W. M. Gdańska i wywiezioną do innych młynów;
2. ustalić na podstawie księgi obrachunkowej zapasy zboża oraz mąki i kaszy, jakie powinny znajdować się w zakładzie przemiału;
3. ustalić rzeczywiste zapasy zboża oraz mąki i kaszy, zamagazynowane i znajdujące się w przerobie;
4. wyprowadzić ewentualne nadwyżki lub ubytki przez porównanie zapasu książkowego z rzeczywistym.

Straty, powstałe przy mieleniu zboża i magazynowaniu gotowych produktów przemiału, przeciętnie wynoszą od 3% do 5% zboża, wziętego do przemiału, na otręby zaś przypada około 30% ilości zboża wziętego do przemiału, jeżeli chodzi o mąkę t. zw. pytlówkę, natomiast 2% ilości zboża wziętego do przemiału, jeżeli chodzi o mąkę t. zw. razówkę. A więc ze 100 kg zboża powinno się otrzymać około 65 kg pytlówki względnie 95 kg razówki. Straty te jednak zależne są od technicznego urządzenia przedsiębiorstwa; należy je zatem traktować indywidualnie dla każdego zakładu przemiału.

Stwierdzone przy rewizji nadwyżki zboża oraz mąki i kaszy powinny być zapisane do księgi obrachunkowej na przychód, a stwierdzone ubytki — na rozchód.

W każdym przypadku należy zbadać przyczynę powstania nadwyżek lub ubytków celem stwierdzenia, czy zakład zapisuje do księgi

obrachunkowej wsystkie ilości otrzymanego zboża oraz wytworzonej mąki i kaszy, tudzież czy nie wypuszcza mąki i kaszy bez uiszczenia przepisowej opłaty (o ile chodzi o okres, w którym istnieje obowiązek uiszczenia opłaty).

Poza wyszczególnionymi wyżej czynościami należy ustalić:

a) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału pobrał etykiet każdego rodzaju w badanym okresie (na podstawie księgi poboru etykiet),

b) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału posiada etykiet każdego rodzaju w chwili przeprowadzania rewizji,

c) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału wyrozchodował pobranych etykiet,

oraz porównać tę ilość (lit. c) z ilością mąki i kaszy, rzeczywiście wydaną z zakładu przemiału.

Wszystkie wyniki rewizji obrachunkowej należy uwidocznić w księdze obrachunkowej.

Rewizje obrachunkowe w zakładach przemiału zboża należy przeprowadzać przynajmniej dwa razy w ciągu roku.

6.

Kontrola dorywcza zakładu przemiału polega na sprawdzeniu:

1. czy zakład przemiału nie posiada połączenia z wytwórnią wyrobów mącznych lub z zakładem detalicznej sprzedaży mąki i kaszy (§ 43);

2. czy worki z mąką i kaszą układane są w sposób, umożliwiający ich przeliczenie i skontrolowanie zawieszonych na nich etykiet (§ 47);

3. czy przemiał gospodarczy zboża odbywa się na warunkach, określonych w § 37 ust. 1, 3, 4, 7, 8, 9 i 13;

4. czy zakład przemiału przy obrocie mąką i kaszą między młynami stosuje się do postanowień § 35;

5. czy wywóz mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska odbywa się zgodnie z przepisami § 31;

6. czy pokredytowane kwoty opłaty od mąki i kaszy zostały uiszczone we właściwych terminach.

Poza tym należy przeprowadzać czynności kontrolne, przewidziane w § 52 ust. I.

Nadzór nad zakładami hurtowej sprzedaży mąki i kaszy.

7.

Nadzór nad zakładami hurtowej sprzedaży mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie rewizyj obrachunkowych i kontroli dorywczej.

8.

Rewizja obrachunkowa zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy polega na sprawdzeniu poszczególnych pozycyj przychodu i rozchodu księgi magazynowej z załączonymi do niej dokumentami oraz na porównaniu pozostałości książkowej z rzeczywistym zapasem mąki i kaszy.

W przypadku stwierdzenia nadwyżek lub ubytków mąki i kaszy należy postąpić analogicznie, jak w zakładach przemiału zboża.

Wyniki rewizji powinny być uwidocznione w księdze magazynowej.

Rewizje obrachunkowe w zakładach hurtowej sprzedaży mąki i kaszy należy przeprowadzać przynajmniej dwa razy w ciągu roku.

9.

Kontrola dorywcza zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy polega na dokonaniu czynności kontrolnych, przewidzianych w § 52 ust. II.

Nadzór nad zakładami detalicznej sprzedaży mąki i kaszy.

10.

Nadzór nad zakładami detalicznej sprzedaży mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli.

Kontrola ta polega na dokonaniu czynności wymienionych w § 52 ust. III.

Nadzór nad wytwórniami wyrobów mącznych.

11.

Nadzór nad wytwórniami wyrobów mącznych odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli, polegającej na dokonaniu czynności, wyszczególnionych w § 52 ust. IV.

Poza tym w piekarniach należy porównywać ilość mąki, wziętej do produkcji, ze zdolnością przetwórczą przedsiębiorstwa, ustalaną na podstawie danych, o których mowa w § 46 ust. 2, a to celem sprawdzenia, czy piekarnia nie używa mąki, pochodzącej z obrotu gospodarczego lub z potajemnego przemiału.

Nadzór nad transportem mąki i kaszy.

12.

Nadzór nad transportem mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli, polegającej na dokonaniu czynności wymienionych w § 53.

Kontrola ta powinna być przeprowadzana przy każdej sposobności podczas podróży służbowych urzędników Kontroli Skarbowej.

Szczególną uwagę należy zwrócić na transport mąki i kaszy odbywający się na szosach i drogach oraz na transport tych produktów drogą wodną, a to celem zapobieżenia przenikaniu do obrotu handlowego (zwłaszcza do zakładów detalicznej sprzedaży i do piekarń) mąki i kaszy, przeznaczonej do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego i zwolnionej wskutek tego od opłaty (worki z taką mąką i kaszą nie są zaopatrzone w przepisowe etykiety i plomby).

Również niezbędnym jest zwrócenie szczególnej uwagi, aby pieczywo, wytworzone z mąki, przeznaczonej do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego, nie było przywożone przez te osoby do miast celem wprowadzania do obrotu handlowego (§ 37

ust. 12). Zwraca się uwagę, że brak np. na chlebie firmowej etykietki piekarni nasuwa przypuszczenie, że chleb taki został wypieczony przez producenta lub pracownika rolnego z mąki, przeznaczonej do spożycia w jego własnym gospodarstwie, a więc z mąki, od której opłata nie została uiszczona.

Kontrolę transportu kolejowego mąki i kaszy należy dokonywać w porozumieniu z organami Polskich Kolei Państwowych, z którymi rejony Kontroli Skarbowej winny w tym celu nawiązać stały kontakt.

Wskazówki ogólne.

13.

Kontrolę przedsiębiorstw, wymienionych w poprzednich punktach, należy przeprowadzać w taki sposób, aby normalny bieg pracy w kontrolowanym przedsiębiorstwie nie został zakłócony i aby dla przedsiębiorcy kontrola ta była możliwie najmniej uciążliwa.

W przypadku stwierdzenia większego ruchu w zakładzie detalicznej sprzedaży mąki i kaszy należy odstąpić od zamierzonej kontroli, o ile tylko nie ma uzasadnionych obaw co do istnienia przestępstwa w danym zakładzie.

14.

Rewizje obrachunkowe, jak również kontrola dorywcza wymienionych w niniejszej instrukcji przedsiębiorstw winna być zawsze niespodziewaną i w takim czasie wykonywana, kiedy odnośne przedsiębiorstwo nie znajduje się w momencie poważnego nasilenia ruchu. Tego rodzaju zastrzeżenia odnoszą się tylko do tych przypadków, gdy nie zachodzi uzasadnione podejrzenie do tego lub innego przedsiębiorstwa.

15.

Wszelkie kontrole mogą być wykonywane o każdej porze dnia i nocy i bez względu na to, czy przedsiębiorstwo jest w ruchu lub nie, o ile tego istotna przyczyna będzie wymagała.

16.

W razie stwierdzenia niezgodności stanu faktycznego z obowiązującymi przepisami należy przede wszystkim przeprowadzić niezwłocznie dochodzenia, mające na celu wyjaśnienie, czy mąka lub kasza pochodzi z nielegalnego obrotu, oraz ustalenie źródła jej pochodzenia, tudzież osoby lub firmy, dla której jest przeznaczona. Wyniki dochodzenia należy niezwłocznie przedstawić odpowiednim władzom zgodnie z przepisami § 55.

17.

Pobieranie prób mąki lub kaszy, przewidziane w § 7, powinno być ograniczone do wyjątkowych przypadków i stosowane tylko wówczas, gdy w inny sposób nie można ustalić, czy dany produkt przemiału podlega ustanowionej opłacie.

18.

Urzędnicy urzędów przekazowych na granicy polsko - gdańskiej powinni zapoznać się z treścią instrukcji o pobieraniu prób i ustalaniu zawartości popiołu w mące, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 14, poz. 340 z 1935 r.

19.

W związku z wprowadzeniem w życie nowych przepisów, dotyczących artykułów, które dotąd nie były przedmiotem zainteresowania władz i organów skarbowych, wskazanym jest, by odnośni urzędnicy zapoznali się dokładnie z urządzeniem i techniką przemiału zboża oraz urządzeniami i postępowaniem technicznym w wytwórniach wyrobów mącznych.

20.

Niniejsza instrukcja dotyczy wyłącznie władz i organów skarbowych, które obowiązane są być w stałym kontakcie z władzami i organami wykonawczymi administracji ogólnej, samorządów i Polskich Kolei Państwowych, powołanych również do wykonywania omawianej kontroli.

Z powyższymi organami należy ściśle współpracować przy zwalczaniu obrotu mąki i kaszy nielegalnego pochodzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o zaginięciu kwitariusza na terenie Urzędu Skarbowego w Łunińcu.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że na terenie Urzędu Skarbowego w Łunińcu zaginął kwitariusz serii AC Nr 898901 — 899000 z zużytymi pokwitowaniami od Nr 898901 do Nr 898996 oraz niewypełnionymi pokwitowaniami (blankietami) Nr Nr 898997, 898998, 898999, i 899000, które niniejszym unieważnia się.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 18 sierpnia 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,72	89,25
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	$5,30^{1}/_{2}$	5,28
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,29	$5,26^{1}/_{2}$
Floreny holenderskie	100 Fl.	291,64	289,90
Franki francuskie	100 Fr.	14,56	14,46
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,10	121,30
Funty angielskie	1 Ł.	26,00	25,84
Funty palestyńskie	1 Ł.	25,95	25,45
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow.	100 K.	15,90	15,45
Korony duńskie	100 K.	116,10	115,25
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,58	129,60
Korony szwedzkie	100 K.	134,09	133,10
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,55	22,85
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,48	11,25
Marki niemieckie	100 Mk.	—	—
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	290,90	291,64	290,16
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,50	89,72	89,28
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	11,45	11,48	11,42
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	115,80	116,10	115,50
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	25,93	26,00	25,86
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,03	27,89
Montreal	1 Dol.	5,30	$5,31^{1}/_{4}$	$5,28^{3}/_{4}$
Nowy Jork	1 Dol.	$5,30^{7}/_{8}$	$5,32^{1}/_{8}$	$5,29^{5}/_{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5,31^{1}/_{8}$	$5,32^{3}/_{8}$	$5,29^{7}/_{8}$
Oslo	100 K.	130,25	130,58	129,92
Paryż	100 Fr.	14,52	14,56	14,48
Praga	100 K.	18,33	18,38	18,28
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,75	134,09	133,41
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,00	25,86
Wiedeń	100 Szyl.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	121,80	122,10	121,50
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	98,00	95,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.